आगोटीचा पाऊस प्राप्त करण्यासाठी ऑगस्टीनचा करार- दृष्टिकोन बाजूला सारणे.

एड्रियन एबेन्स आणि डानुटासन ब्राउन

आगोटीचा पाऊस प्राप्त करण्यासाठी ऑगस्टीनचा करार-दृष्टिकोन बाजूला सारणे.

गलतीकरांस ३ मधील करार आणि नियम

एड्रियन एबेन्स आणि
डानुटासन ब्राउन

Printed by

MARANATHA
MEDIA
maranathamedia.com

May, 2026

ह्या पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी यांनी केले आहे. तसेच पुनर्वाचनासाठी ताई सुनीता मोहिते यांनी मदत केली आहे.

१८८८ च्या परिषदेमधील अत्यंत मौल्यवान संदेशाविषयीचा वाद नेमका कशाबद्दल होता याबाबत अनेक मत आहेत. त्या संघर्षाचा सर्वात तीव्र मुद्दा त्या वर्षाच्या सुरुवातीला ई. जे. वॅगनर यांनी व्यक्त केलेल्या पुढील शब्दांमध्ये दिसून येतो.

५. "परंतु तुम्ही म्हणता की प्रेषित वैयक्तिक अनुभवांविषयी नव्हे, तर व्यवस्थाकालांविषयी तर्क करीत आहे; आणि लोकांना ख्रिस्ताकडे आणणे म्हणजे त्यांना त्याच्या पहिल्या आगमनाकडे आणि 'तेथे स्थापन झालेल्या विश्वासाच्या व्यवस्थेकडे' आणणे होय. परंतु तुम्ही घेऊ शकणारी ती सर्वांत दुर्बल भूमिका आहे; कारण जर त्याचा अर्थ तसाच असेल, तर त्यानुसार नियमशास्त्राने आपला उद्देश केवळ त्या पिढीसाठीच पूर्ण केला असता जी ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या काळात जिवंत होती. तुम्ही ज्या अर्थाने हा शब्द वापरता, त्या अर्थाने इतर कोणताही मनुष्य ख्रिस्ताकडे आला नाही. नियमशास्त्राने लोकांना ख्रिस्ताकडे आणण्यासाठी म्हणजेच तुम्ही ज्या प्रकारे त्याचा उपयोग करता त्या अर्थाने त्याच्या पहिल्या आगमनापर्यंत पोहोचवण्यासाठी त्यांच्या आयुष्याची लांबी वाढवावी लागली असती. आदामाला किमान ४,००० वर्षे जगावे लागले असते. कारण, मी पुन्हा सांगतो: मजकूर असे म्हणत नाही की नियमशास्त्र मनुष्यांना ख्रिस्ताकडे निर्देश करणारा शिक्षक होता, तर तो त्यांना त्याच्याकडे आणण्यासाठी होता.

६. पुन्हा, मजकूर असे म्हणतो की ते मनुष्यांना ख्रिस्ताकडे आणते, जेणेकरून ते विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविले जावेत. लोक राष्ट्रीय स्वरूपात विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविले जातात काय? मी आत्ताच दाखवून दिले आहे की, प्रेषित व्यवस्थाकालांविषयी बोलत आहे या सिद्धांतानुसार, केवळ एकच पिढी ख्रिस्ताकडे आणली गेली म्हणजे ती पिढी जिला त्याच्या पहिल्या आगमनाच्या काळात जगण्याचे सौभाग्य लाभले; परंतु त्या पिढीतील लोकसुद्धा विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरले नाहीत. त्यांच्यापैकी फार थोड्यांचा विश्वास होता. सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत त्यांच्यात विश्वास नव्हता. त्यामुळे ते शिक्षकाच्या, म्हणजेच नियमशास्त्राच्या, अधीन राहिले; आणि खरोखर तसेच झाले.

विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरणे ही वैयक्तिक गोष्ट आहे, राष्ट्रीय गोष्ट नाही. सेव्हन्थ-डे एडव्हेंटिस्ट लोक अनेकदा 'आपण एक लोक म्हणून' प्राप्त केलेल्या महान प्रकाशाबद्दल बोलतात. परंतु 'आपण एक लोक म्हणून' त्या प्रकाशापासून काहीही लाभ मिळवू शकणार नाही, जोपर्यंत आपण वैयक्तिकरित्या तो आपल्या स्वतःच्या अंतःकरणात धारण करत नाही. मी पुन्हा सांगतो, विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरणे ही अशी गोष्ट आहे जी प्रत्येक व्यक्तीने स्वतः अनुभवली पाहिजे.

ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या काळात जगणाऱ्या हजारो लोकांना या अनुभवाविषयी काहीही माहिती नव्हती; तर त्याच्या येण्याच्या फार पूर्वी जगणारे हजारो लोक प्रत्यक्षात क्षमेसाठी ख्रिस्ताकडे आणले गेले आणि त्यांनी ती प्राप्त केली. हाबेल विश्वासाद्वारे नीतिमान गणला गेला; नोहा विश्वासाने मिळणाऱ्या नीतिमत्त्वाचा वारस होता; आणि अब्राहामाने खरोखर ख्रिस्ताचा दिवस पाहिला आणि त्यामध्ये आनंद मानला, जरी तो पहिल्या आगमनाच्या २,००० वर्षे आधी मरण पावला होता. आणि हे अत्यंत स्पष्टपणे सिद्ध करते की गलतीकरांस पत्राच्या तिसऱ्या अध्यायामध्ये प्रेषित व्यवस्थाकालांतील बदलांविषयी नव्हे, तर वैयक्तिक अनुभवांविषयी बोलत आहे. असा कोणताही ख्रिस्ती अनुभव, विश्वास, नीतिमत्त्व किंवा धार्मिकता असू शकत नाही जी वैयक्तिक बाब नाही. लोक राष्ट्र म्हणून नव्हे, तर व्यक्ती म्हणून तारण पावतात." — ई. जे. वॅगनर, गलतीकरांतील सुवार्ता (१८८८), पृ. ३२–३३.

हा मुद्दा १८८८ च्या पायाभरणीचा केंद्रबिंदू आहे, जो नियमशास्त्राला अधिक विपुलतेने प्रवेश करू देतो, जेणेकरून पापाची जाणीव अधिक वाढावी आणि कृपा त्याहून अधिक विपुल व्हावी. (रोमकरांस ५:२०). वॅगनर यांच्या युक्तिवादाचा मुख्य पाया आपण पुन्हा अधोरेखित करतो:

"आणि हे अत्यंत स्पष्टपणे सिद्ध करते की गलतीकरांस पत्राच्या तिसऱ्या अध्यायामध्ये प्रेषित व्यवस्थाकालांतील बदलांविषयी नव्हे, तर वैयक्तिक अनुभवांविषयी बोलत आहे." — ई. जे. वॅगनर, गलतीकरांतील सुवार्ता, पृ. ३३.

करारांविषयी ई. जे. वॅगनर यांची भूमिका आपण अशा प्रकारे सारांशित करू शकतो: जुना

करार म्हणजे मनुष्याने देवाला दिलेली अभिवचने, जी इस्राएल लोकांनी पुढील शब्दांत व्यक्त केली:

“परमेश्वराने सांगितले आहे ते सर्व आम्ही करू.” मोशेने लोकांचे हे शब्द परमेश्वराला कळवले. निर्गम १९:८

मनुष्याची दोषपूर्ण अभिवचने अपयशासाठीच ठरलेली असतात. हे ओळखणे की आपले स्वतःच्या प्रयत्नांनी नियमशास्त्राच्या मागण्या पूर्ण करण्याचे प्रयत्न निरर्थक आहेत, आणि हे समजणे की आपले प्रयत्न व्यर्थ आहेत हे नम्र होण्यास तयार असणाऱ्यांना ख्रिस्ताकडे आणते आणि देहामध्ये देवाला संतुष्ट करण्याच्या आपल्या आकांक्षांना ठार करते. हाच जुन्या कराराचा उद्देश आहे आपल्याला आपल्या अत्यंत पापी अवस्थेची आणि तारणाऱ्याच्या तीव्र गरजेची जाणीव करून देणे. नवीन करार म्हणजे देवाने मनुष्याला दिलेली अभिवचने, ज्यामध्ये तो ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेद्वारे त्याला तारण देण्याचे वचन देतो. अब्राहामाप्रमाणे आपण फक्त त्याच्या वचनावर विश्वास ठेवतो, आणि ते आपल्यासाठी धार्मिकता म्हणून गणले जाते.

नीतिमान ठरण्याची आणि पवित्रीकरणाची ही प्रक्रिया मनुष्याच्या पतनापासून आजपर्यंत एकसारखीच राहिली आहे. पहिल्या देवदूताचा संदेश सार्वकालिक करारावर आधारित सार्वकालिक सुवार्तेची घोषणा करतो. जुन्या कराराद्वारे नियमशास्त्राचे कार्य म्हणजे आपल्याला ख्रिस्ताकडे आणणे, जेणेकरून आपण विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविले जावे. परंतु जर जुना आणि नवीन करार यांना वेगवेगळ्या व्यवस्थाकालांमध्ये विभागले गेले, तर ख्रिस्ताच्या क्रूसानंतर जुना करार प्रत्यक्षात अस्तित्वातच राहत नाही. मग नियमशास्त्र ख्रिस्ताकडे आणणाऱ्या शिक्षकाची महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावत नाही. करारांना वेगवेगळ्या ऐतिहासिक कालखंडांमध्ये विभागल्यामुळे सुवार्ताच विभाजित आणि तुटलेली बनते. त्यामुळे देहस्वभावी मनुष्य स्वतःला आध्यात्मिक समजू लागतो, जेव्हा प्रत्यक्षात तो जुन्या करारातील मृत्यूच्या सेवेद्वारे ख्रिस्ताबरोबर क्रूसावर खिळला गेलेला नसतो. व्यवस्थाकालांच्या या प्रणालीद्वारे देहस्वभावी मनुष्य खऱ्या परिवर्तनाच्या आणि पश्चात्तापाच्या अरुंद दरवाज्यातून न जाता, जणू जीवनाच्या मार्गावर भिंत ओलांडून प्रवेश

करतो असे दिसते. जेव्हा ए. टी. जोन्स यांनी ई. जे. वॅगनर यांनी मांडलेल्या कराराच्या प्रश्नाला पूर्णपणे स्वीकारले, तेव्हा १८९३ मध्ये त्यांनी आत्म्याच्या सामर्थ्याने सार्वकालिक सुवार्तेची घोषणा केली. विशेषतः प्रवचन क्रमांक १४–२० मध्ये हा संदेश सामर्थ्य आणि स्पष्टतेने घोषित करण्यात आला.

उरायाह स्मिथ, जी. आय. बटलर, डॅन जोन्स आणि इतर अनेक पुढाऱ्यांनी गलतीकरांतील नियमशास्त्र आणि करारांविषयीच्या या सत्याला थांबविण्यासाठी आटोकाट प्रयत्न केले. १८८८ च्या परिषदेदरम्यान झालेल्या एका सभेविषयी विली व्हाईट यांनी आपल्या पत्नीला लिहिले:

“शुद्धमतवादासाठी जवळजवळ वेड लागल्यासारखी अवस्था झाली आहे. कॉलेजच्या सभेमध्ये असा एक ठराव मांडण्यात आला की, जनरल कॉन्फरन्सने स्वीकारेपर्यंत तेथे कोणतेही नवीन सिद्धांत शिकवले जाऊ नयेत. आई आणि मी कठीण संघर्षानंतर तो ठराव पूर्णपणे पराभूत केला.” — डब्ल्यू. सी. व्हाईट, मेरी व्हाईट यांना पत्र, ३ नोव्हेंबर १८८८.

करारांविषयीचा हा संघर्ष म्हणजे करार हे व्यवस्थाकाल आहेत का? क्रूसापूर्वी नियमशास्त्राचा व्यवस्थाकाल आणि क्रूसानंतर कृपेचा व्यवस्थाकाल? किंवा करार हे वैयक्तिक अनुभव आहेत, जे क्रूसापूर्वी आणि क्रूसानंतर दोन्ही काळात घडतात? हा संघर्ष अठरा महिने धुमसत आणि भडकत राहिला. त्यानंतर एलेन व्हाईट यांना स्वर्गातून एक दृष्टांत प्राप्त झाला. त्यांनी उरायाह स्मिथ यांना पुढील इशारा लिहिला:

“परवा रात्री मला [प्रभूकडून] दाखविण्यात आले की करारांविषयीचे पुरावे स्पष्ट आणि ठाम आहेत. तुम्ही स्वतः [उरायाह स्मिथ], बंधू बी, बंधू सी, आणि इतर जण आपल्या संशोधनक्षमतेचा व्यर्थ उपयोग करीत आहात, जेणेकरून बंधू [ई. जे.] वॅगनर यांनी मांडलेल्या भूमिकेपेक्षा वेगळी भूमिका करारांविषयी मांडता येईल. जर तुम्ही चमकणारा खरा प्रकाश स्वीकारला असता, तर तुम्ही यहुद्यांप्रमाणे त्याच प्रकारची व्याख्या आणि पवित्र शास्त्राचा विपर्यास केला नसता. त्यांना इतका आवेश का होता? ते ख्रिस्ताच्या शब्दांना इतके का चिकटून राहिले? गुप्तहेर त्याच्या मागे का फिरत होते, जेणेकरून त्याचे शब्द पकडता येतील आणि त्यांचा विपर्यास करून, वाकवून, आपल्या अशुद्ध मनांना हवा

तसा अर्थ त्यांना देता येईल नाही काय? अशा प्रकारे त्यांनी लोकांची फसवणूक केली. त्यांनी खोटे प्रश्न निर्माण केले. त्यांनी अशा गोष्टी हाताळल्या ज्या मनांना गोंधळात टाकण्यासाठी आणि भरकटवण्यासाठी उपयोगी पडतील. करारांचा प्रश्न हा स्पष्ट प्रश्न आहे, आणि प्रत्येक प्रामाणिक व निष्पक्ष मनुष्य तो स्वीकारेल; परंतु मला अशा ठिकाणी नेण्यात आले जिथे प्रभूने मला या विषयाबाबतीत अंतर्दृष्टी दिली. तुम्ही स्पष्ट प्रकाशापासून दूर वळलात, कारण तुम्हाला भीती होती की गलतीकरांसतील नियमशास्त्राचा प्रश्न स्वीकारावा लागेल. गलतीकरांसमधील नियमशास्त्राविषयी, मला कोणताही भार नाही आणि कधीच नव्हता." — पत्र ५९, १८९०, पृ. ६. (उरायाह स्मिथ यांना, ८ मार्च १८९०.) {९MR३२९.१ }

उरायाह स्मिथ, जी. आय. बटलर आणि इतरांनी या प्रश्नावर काय शिकवले?

"जुन्या कराराचे पवित्रस्थान आणि नवीन कराराचे पवित्रस्थान यांच्यात तोच संबंध असला पाहिजे जो जुन्या कराराचा नवीन कराराशी आहे. … सर्वजण मान्य करतात की ते प्रतिरूप आणि वास्तविकता म्हणून उभे आहेत. पहिले हे प्रतिरूप आणि सावली होते; हे वास्तविकता आणि सार आहे. त्या व्यवस्थाकालातील पवित्रस्थान हे प्रतिरूप होते; या व्यवस्थाकालातील पवित्रस्थान हे वास्तविकता आहे." — उरायाह स्मिथ, The Sanctuary and the 2300 Days of Daniel VIII, 14 (१८७७), पृ. १८१.

"ख्रिस्ताने क्रूसावर स्वतःच्या रक्तादवारे नवीन कराराची पुष्टी केल्यावर नवीन कराराने जुन्या कराराची जागा घेतली." — उरायाह स्मिथ, The Sanctuary, Gospel Sickle १, ८ (१५ मे १८८६), पृ. ५८.

"म्हणूनच त्यांच्यामध्ये आणि इतरांमध्ये विभाजनाची भिंत टिकवून ठेवण्यात काहीही योग्य नव्हते. आता ते सर्व देवाच्या दृष्टीने समान पातळीवर उभे होते. सर्वांनी जगात आलेल्या मशीहादवारेच देवाकडे यावे लागणार होते; त्याच्यादवारेच मनुष्य तारण पावू शकत होता." — जी. आय. बटलर, The Law in Galatians (१८८६), पृ. १०.

"'परंतु विश्वास येण्यापूर्वी आपण नियमशास्त्राखाली राखले गेलो होतो, आणि जो विश्वास

नंतर प्रकट होणार होता त्यासाठी बंदिस्त ठेवले गेलो होतो.’ हा मजकूर ख्रिस्तावरील विश्वास त्यांच्या अंतःकरणात प्रकट होईपर्यंत नैतिक नियमशास्त्राच्या दोषारोपाखाली असलेल्या व्यक्तींबद्दल बोलतो काय? किंवा तो पौलाच्या राष्ट्राबद्दल यहुद्यांविषयी पालकत्वाखाली, एका तात्पुरत्या आणि अंतरिम व्यवस्थेखाली, ख्रिस्त येईपर्यंत ठेवण्यात आलेल्या लोकांविषयी बोलतो काय? या दोन भूमिकांपैकी कोणती खरी आहे यावर बरेच काही अवलंबून आहे. आम्ही निःसंकोचपणे दुसरी भूमिका स्वीकारतो. सुधारित आवृत्ती असे वाचते: ‘परंतु विश्वास येण्यापूर्वी [काठावर: “तो विश्वास”], आपण नियमशास्त्राखाली राखले गेलो होतो, आणि नंतर प्रकट होणाऱ्या विश्वासासाठी बंदिस्त ठेवले गेलो होतो.’ ‘राखले गेलो’ या शब्दाचा वेबस्टर अर्थ देतो: ‘पहरेखाली किंवा पालकत्वाखाली असण्याची अवस्था,’ ‘ताब्यात असलेल्या मुलाची स्थिती.’ डायगलोत मध्ये असे भाषांतर केले आहे: ‘आणि त्या विश्वासाच्या येण्यापूर्वी, आपण नियमशास्त्राखाली पहाऱ्यात ठेवले गेलो होतो, आणि प्रकट होऊ घातलेल्या विश्वासासाठी एकत्र बंदिस्त केले गेलो होतो.’

या मजकुरामध्ये एका विशिष्ट तात्पुरत्या व्यवस्थेचे चित्रण आहे याबद्दल काहीही शंका असू शकत नाही लोकांच्या एका समूहाला ‘पहरेखाली ठेवणे,’ ‘एकत्र बंदिस्त करणे,’ ‘कुंपण घालणे,’ जसे मूळ ग्रीक शब्द सूचित करतो जोपर्यंत ‘तो विश्वास’ प्रकट होण्याची वेळ येत नाही. आम्ही ठामपणे सांगतो की येथे ‘विश्वास’ हा शब्द व्यक्तीच्या पापक्षमेसाठी ख्रिस्तावरील वैयक्तिक विश्वास या अर्थाने वापरलेला नाही; तर देवाने मनुष्याच्या तारणासाठी तयार केलेल्या महान सत्यव्यवस्थेच्या अर्थाने वापरलेला आहे क्रूसावर खिळलेल्या तारणाऱ्यावर विश्वास आणि त्या मध्यवर्ती सत्यातून उत्पन्न होणाऱ्या इतर संबंधित सत्यांच्या अर्थाने आहे. यहूदा ‘सामान्य तारणाविषयी’ लिहितो, आणि आपण ‘एकदाच संतांना सोपविलेल्या विश्वासासाठी झटावे’ असे सांगतो. वचन ३. आपण ‘येशूचा विश्वास’ पाळण्याविषयी बोलतो. पौल आपल्या शेवटच्या शब्दांत म्हणतो की त्याने ‘विश्वास राखला आहे.’ आणि याच गलतीकरांस पत्रामध्ये तो स्वतः प्रचार करत असलेल्या विश्वासाविषयी (अध्याय १:२३) आणि ‘विश्वासाच्या परिवाराविषयी’ (अध्याय ६:१०) बोलतो. खरंच, नवीन करारामध्ये ‘विश्वास’ हा शब्द ज्या अनेक ठिकाणी वापरला आहे, तेथे त्याचा हाच अर्थ आहे, आणि कोणीही आपल्या शब्दसूचीचा उपयोग करून हे पाहू शकतो.

यहूदी लोक आणि इब्री लोकांच्या देवाचा आदर करणारे सर्व धर्मांतरित, या ‘जोडलेल्या’ नियमशास्त्राच्या तात्पुरत्या व्यवस्थेखाली अशा प्रकारे ठेवले गेले होते म्हणजे ‘बंदिस्त,’ राष्ट्रीय भेदांच्या कुंपणांनी जगाच्या इतर लोकांपासून विभक्त. ते त्यांच्यासोबत जेवू शकत नव्हते किंवा घनिष्ठ संबंध ठेवू शकत नव्हते. एक ‘मधली विभाजनाची भिंत’ त्यांना इतरांपासून वेगळे करीत होती. ते उजव्या आणि डाव्या बाजूंनी ‘कुंपणात बंदिस्त’ आणि ‘पहरेखाली’ ठेवले गेले होते, जोपर्यंत वचन दिलेल्या ‘बीजाच्या’ आगमनाद्वारे क्रूसावर खिळलेल्या तारणाऱ्यावरील महान विश्वासव्यवस्था ‘नंतर प्रकट’ होत नाही.” — जी. आय. बटलर, The Law in Galatians (१८८६), पृ. ५०–५१

बटलर काय म्हणत आहे याचे परिणाम तुम्हाला दिसत आहेत काय? जुन्या कराराच्या काळामध्ये कोणताही “खरा” विश्वास नव्हता, कारण येशूचा जन्म अजून झाला नव्हता. क्षमेचे साधन विधीविषयक नियमशास्त्राद्वारे होते, जे वास्तविक क्षमा नव्हते, तर “प्रतीकात्मक” क्षमा होती. मग अब्राहाम “विश्वासाद्वारे नीतिमान” कसा ठरला? परंतु वॅगनर विश्वासाचे स्पष्टीकरण वेगळ्या प्रकारे करतात:

पुन्हा, पृष्ठ ४४ वर मी [वॅगनर] [बटलर यांच्या पुस्तकातून] वाचले:

“नैतिक नियमशास्त्र हे उल्लंघन केलेल्या नियमशास्त्राच्या रूपात येथे विदित केले आहे. परंतु पौल ज्या ‘जोडलेल्या’ नियमशास्त्राविषयी बोलतो, त्याने वास्तविक बलिदान अर्पण होईपर्यंत या उल्लंघनांच्या प्रतीकात्मक क्षमेची तरतूद केली होती.”

“जोडलेले” या शब्दाचा तुमचा चुकीचा उपयोग मी आधीच पुरेसा स्पष्ट केला आहे; परंतु नुकत्याच दिलेल्या या विधानामध्ये एक असा विचार व्यक्त झाला आहे की, जो अलीकडे काही प्रमाणात शिकविला जात आहे हे पाहून मला दुःख होते. आणि तो म्हणजे तथाकथित यहूदी व्यवस्थाकालामध्ये पापांची क्षमा केवळ प्रतीकात्मक होती. तुमचे शब्द स्पष्टपणे सूचित करतात की ख्रिस्त हे वास्तविक बलिदान अर्पण होईपर्यंत पापांची कोणतीही वास्तविक क्षमा नव्हती. जर तसे असेल, तर मला विचारावेसे वाटते की हनोख आणि एलिया स्वर्गात कसे गेले? ते त्यांच्या पापांची क्षमा न होता तेथे नेले गेले काय? त्यांच्या पापांची क्षमा होण्यापूर्वी ते दोन किंवा तीन हजार वर्षे स्वर्गात होते काय? त्यांना स्वर्गात

नेण्यात आले ही वस्तुस्थितीच त्यांच्या पापांची खरोखर क्षमा झाली होती याचा पुरेसा पुरावा आहे.

जेव्हा दावीद म्हणतो, “धन्य तो ज्याचे अपराध क्षमा झाले आहेत, ज्याची पापे झाकली गेली आहेत,” तेव्हा त्याचा अर्थ तसाच आहे जसा पौलाने तेच शब्द वापरताना अभिप्रेत ठेवला होता. दावीद परमेश्वराला म्हणाला, “तू माझे अपराध क्षमा केलेस.” ती काही बनावट क्षमा नव्हती. आणि स्पष्टपणे असे घोषित करण्यात आले होते की जर एखाद्या व्यक्तीने परमेश्वराच्या कोणत्याही आज्ञेविरुद्ध पाप केले, तर त्याने आपले बलिदान अर्पण करावे आणि त्याची पापे क्षमा केली जातील. लेवीय ४:२, ३, २०, २६, ३१. त्या बलिदानामध्ये स्वतःमध्ये कोणतेही सामर्थ्य नव्हते, कारण ते प्रतिकात्मक होते; तरीसुद्धा दिलेली क्षमा ख्रिस्ताच्या क्रूसावरील मृत्यूनंतर कधीही दिलेल्या कोणत्याही क्षमेइतकीच वास्तविक होती. हे कसे शक्य होते? फक्त यासाठी की ख्रिस्त हा जगाच्या स्थापनेपासून वध करण्यात आलेला कोकरू आहे. त्याने स्वतःला बलिदान म्हणून अर्पण करावे, हे एदेनामध्ये आपल्या पहिल्या पालकांना वचन देण्यात आले होते, आणि देवाने अब्राहामाला शपथपूर्वक त्याची पुष्टी केली होती. म्हणून त्या वचनाच्या सामर्थ्यामुळे अब्राहाम, इसहाक, याकोब आणि इच्छा असलेल्या सर्वांना ख्रिस्ताच्या रक्तातून तितकेच सामर्थ्य प्राप्त होऊ शकत होते जितके आपल्याला प्राप्त होऊ शकते. ती क्षमा वास्तविक होती हे या गोष्टीवरून दिसून येते की हाबेलला त्याच्या अर्पणाद्वारे तो नीतिमान आहे याची साक्ष मिळाली. परंतु क्षमेविना कोणतीही धार्मिकता असू शकत नाही. जर क्षमा प्रतीकात्मक असती, तर धार्मिकताही प्रतीकात्मकच असली असती. परंतु हाबेल, नोहा, अब्राहाम आणि इतर खरोखरच नीतिमान होते; त्यांच्याकडे विश्वासाद्वारे मिळणारी परिपूर्ण धार्मिकता होती; म्हणून त्यांना वास्तविक क्षमा मिळालेली असली पाहिजे. हे पुढे या वस्तुस्थितीद्वारे सिद्ध होते की पापांची क्षमा ही सर्व धार्मिकतेच्या आधी असली पाहिजे. कारण विश्वासाशिवाय कोणतीही धार्मिकता असू शकत नाही (रोमकरांस ६:२३), आणि विश्वास नेहमी क्षमा आणतो. रोमकरांस ३:२४, २५; ५:१. — ई. जे. वॅगनर, गलतीकरांतील सुवार्ता, पृ. २९–३०.

वॅगनर यांच्या समजुतीनुसार, येशूचे मनुष्य बनणे हे आदामाच्या पतनापासून उपलब्ध असलेल्या वास्तविक क्षमा आणि दयेचे अधिक स्पष्ट प्रकटीकरण करते. क्षमा सदैव उपलब्ध होती देव बदलत नाही परंतु ख्रिस्ताच्या बलिदानाद्वारे मनुष्यांना आपण क्षमा प्राप्त केलेले आहोत यावर अधिक सहज विश्वास ठेवता येतो.

बटलर यांच्या प्रणालीमध्ये, ज्यांचा जन्म क्रूसापूर्वी झाला त्या लोकांचे दुर्दैव असे की ते “बंदिस्त” आणि “पहरेखाली” ठेवले गेले, आणि त्यांच्याकडे केवळ प्रतीकात्मक आशाच होती, कारण येशूचा जन्म अजून झाला नव्हता. अशा प्रणालीमध्ये देव अन्यायी आणि पक्षपाती ठरतो; कारण तो जुन्या कराराच्या काळातील लोकांशी कठोरपणे वागतो, तर क्रूसानंतर जन्मलेल्या लोकांशी दया आणि कृपेने वागतो, ज्यांना प्रतीकात्मक नव्हे तर “वास्तविक” क्षमा मिळते. वॅगनर यांच्या प्रणालीमध्ये, ख्रिस्ताचे बलिदान “जगाच्या स्थापनेपासून” प्रभावी आहे; आणि जुन्या करारातील लोकांसह जे कोणी आपल्या अंतःकरणावर नियमशास्त्राच्या कार्याद्वारे स्वतःची पापी अवस्था ओळखू शकले, ते आपल्या तारणाऱ्याला हाक मारून वास्तविक क्षमा, आरोग्य आणि धार्मिकता प्राप्त करू शकत होते.

वर वॅगनर म्हणतात त्याप्रमाणे: “हाबेल, नोहा, अब्राहाम आणि इतर खरोखरच नीतिमान होते; त्यांच्याकडे विश्वासाद्वारे मिळणारी परिपूर्ण धार्मिकता होती; म्हणून त्यांना वास्तविक क्षमा मिळालेली असली पाहिजे.” प्रभूने एलेन व्हाईट यांना दाखवून दिले की करारांविषयी वॅगनर यांनी शिकवलेले सत्य योग्य होते. ज्या वर्षी त्यांना हे सत्य दाखविण्यात आले, त्याच वर्षी त्यांनी Patriarchs and Prophets हे पुस्तक प्रकाशित केले, ज्यामध्ये नियमशास्त्र आणि करारांविषयी एक विभाग समाविष्ट होता.

“कृपेचा करार प्रथम एदेनामध्ये मनुष्याबरोबर करण्यात आला, जेव्हा पतनानंतर स्त्रीचे संतान सर्पाचे मस्तक फोडील असे दैवी अभिवचन देण्यात आले. या कराराने सर्व मनुष्यांना ख्रिस्तावरील विश्वासाद्वारे भविष्यातील आज्ञाधारकतेसाठी क्षमा आणि देवाची सहाय्यकारी कृपा प्रदान केली. तसेच देवाच्या नियमशास्त्राशी विश्वासू राहण्याच्या अटीवर

त्यांना सार्वकालिक जीवनाचे अभिवचन देण्यात आले. अशा प्रकारे पितृपुरुषांना तारणाची आशा प्राप्त झाली.” {PP 370.2}

एलेन व्हाईट यांची खात्री झाली होती की करारांविषयी वॅगनर यांचे मत योग्य होते. त्यांनी पुन्हा असे लिहिले:

“गेल्या शब्बाथ दिवशी मी जेव्हा असे विधान केले की बंधू वॅगनर यांनी करारांविषयी शिकवलेले मत हे सत्य आहे, तेव्हापासून अनेकांच्या मनांना मोठा दिलासा मिळालेला दिसतो.” — पत्र ३०, १८९०, पृ. २. (डब्ल्यू. सी. व्हाईट आणि त्यांच्या पत्नीला, १० मार्च १८९०.) {9MR 329.3}

हे खरे आहे की १८८८ मध्ये एलेन व्हाईट यांच्याकडे गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयी कोणताही विशेष भार नव्हता, कारण त्यांना दाखविण्यात आले होते की बटलर आणि वॅगनर या दोघांचीही या प्रश्नावरील भूमिका परिपूर्ण नव्हती. त्यांनी बटलर यांना आपल्या मार्गदर्शकाविषयी लिहिले:

“त्याने आपले हात डॉ. वॅगनर आणि तुमच्याकडे, एल्डर बटलर, यांच्याकडे पसरविले आणि थोडक्यात असे म्हणाला: ‘तुमच्यापैकी कोणाकडेही नियमशास्त्राविषयी संपूर्ण प्रकाश नाही; कोणतीही भूमिका परिपूर्ण नाही.’” — ई. जी. व्हाईट, जी. आय. बटलर यांना पत्र, १४ ऑक्टोबर १८८८. EGW 1888, पृ. ९३.

वॅगनर यांनी गलतीकरांतील नियमशास्त्र केवळ नैतिक नियमशास्त्रापुरते मर्यादित केले होते, तर बटलर यांनी त्याच्या विरुद्ध भूमिका घेऊन ते केवळ विधीविषयक नियमशास्त्रापुरते मर्यादित केले होते. बटलर आणि स्मिथ यांच्या वादग्रस्त वृत्तीमुळे वॅगनर विरोधात्मक भूमिकेत ओढले गेले, जेव्हा सत्य हे होते की नैतिक आणि विधीविषयक दोन्ही नियमशास्त्र पापाची जाणीव करून देण्याचे कार्य करीत होते. अनेक गोष्टींप्रमाणेच, नैतिक आणि विधीविषयक नियमशास्त्र हे स्रोत आणि माध्यम यांसारखे कार्य करीत होते, जिथे एक दुसऱ्याकडे नेत होते. संवेदनशील विवेकासाठी, पापी व्यक्तीकडून निरपराध कोकराचे वध करणे हे विवेकाला टोचणारे ठरत असे; आणि त्या

कोकराला का मारावे लागते याची आठवण होताच, नैतिक नियमशास्त्र नैतिक पापाची जाणीव करून देऊन ती प्रक्रिया पूर्ण करीत असे.

गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयी वॅगनर यांची भूमिका परिपूर्ण नसली, तरी ती बटलर यांच्या भूमिकेपेक्षा कितीतरी श्रेष्ठ होती, कारण बटलर यांच्याकडे करारांविषयी चुकीची व्यवस्थाकालीन समज होती. वॅगनर यांच्या भूमिकेला विधीविषयक नियमशास्त्राचा समावेश करून विस्ताराची गरज होती; तर बटलर यांच्या भूमिकेला प्रथम करारांविषयीच्या योग्य पायावर आणण्याची आणि त्यानंतर नैतिक नियमशास्त्राचा समावेश करण्याची गरज होती. १८९१ पर्यंत एलेन व्हाईट यांनी गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयी आपली भूमिका बदलून सार्वजनिकपणे असे सांगितले की बटलर, स्मिथ आणि त्यांचे अनुयायी या प्रश्नावर चुकीचे होते.

“ख्रिस्ताच्या आत्म्याला जपण्यात अपयशी ठरल्यामुळे, आणि गलतीकरांतील नियमशास्त्रावरील वादामध्ये चुकीची भूमिका घेतल्यामुळे हा असा प्रश्न आहे की ज्याला पूर्णपणे समजून न घेता अनेकांनी चुकीची भूमिका घेतली आणि त्यामुळे मंडळीने मोठे नुकसान सोसले आहे.” — ई. जी. व्हाईट, डायरी नोंद, २७ फेब्रुवारी १८९१. EGW 1888, पृ. ८९४.

आपण पुन्हा ६ मार्च १८९० कडे येतो, जेव्हा एलेन व्हाईट यांना दाखविण्यात आले की करारांविषयी वॅगनर यांच्याकडे सत्य होते. एलेन व्हाईट यांना या दृष्टांताची तातडी जाणवली, आणि आगोटीच्या पावसाच्या सामर्थ्याचे प्रकट होणे या प्रश्नांशी जोडलेले आहे हे त्यांनी ओळखले. दोन दिवसांनंतर, शब्बाथ दिवशी, त्यांनी मंडळीला तातडीचा इशारा दिला:

“आणि परवा रात्री माझ्याकडे आलेल्या प्रकाशाने हे सर्व पुन्हा माझ्यासमोर उघड केले नेमका कोणता प्रभाव कार्य करीत होता, आणि तो कुठे नेईल हेही. बंधूंनो, तुम्ही कोणतेही असाल, मी तुम्हाला सांगू इच्छिते की तुम्ही अगदी त्याच मार्गाने चालत आहात ज्यावर ख्रिस्ताच्या दिवसांमध्ये लोक चालले होते. तुम्हाला त्यांचाच अनुभव आला आहे; परंतु देव करो की त्यांच्यासारखा परिणाम आपल्यावर होऊ नये. तरीसुद्धा, तुम्ही माझी साक्ष ऐकली असूनही, आणि ती देवाच्या आत्म्याची साक्ष असूनही, तुमच्यापैकी काहींनी दृढ

इच्छाशक्ती असलेल्या बलवान पुरुषांनी स्वतःला कठोर केले आहे, आपल्या स्वतःच्या मार्गाने हे पुढे नेण्यासाठी, आपल्या स्वतःच्या मार्गाने संघर्ष करण्यासाठी करत आहात. देव तुमच्या आत्म्यांवर दया करो, कारण तुम्हाला तिची गरज आहे. तुम्ही देवाच्या मार्गातच उभे राहिले आहात. पृथ्वी त्याच्या गौरवाने प्रकाशित होणार आहे. आणि जर तुम्ही देवाच्या मार्गातच उभे राहिले आहात. पृथ्वी त्याच्या प्रकाशाने प्रकाशित होणार आहे, आणि जर तुम्ही गौरवाने आज जिथे उभे आहात तिथेच उभे राहिलात,तर तुम्ही सहजपणे देवाचा आत्मा हा सैतानाचा आत्मा आहे असे म्हणाल. तुम्ही तुमच्या कृतींमध्ये, तुमच्या वृत्तीमध्ये आधीच ते सांगितले आहे की तो सैतानाचा आत्मा आहे. आणि जेव्हा संकट येईल तेव्हाही तुम्ही तेच म्हणाल. आणि येथे गुडघ्यांवर प्रार्थना करत असताना, मला पुरावा मिळाला की एक विभाजन होणार आहे. देवाचा आत्मा माझ्यावर आला आहे, स्वर्गाचा प्रकाश माझ्या अंतःकरणात चमकला आहे, आणि त्याची सांत्वन करणारी कृपा माझ्यावर आहे. माझे मन सूर्यकिरणासारखे स्पष्ट आहे; आज मी माझ्या तारणाऱ्या देवामध्ये आनंदित आहे. मी देवाचे आभार मानते की मी निराशेमुळे मृत्यूपर्यंत ढकलली गेले नाही; मी देवाचे आभार मानते की जवळजवळ एकटी असतानाही उभे राहण्यासाठी मी अनंत सामर्थ्याच्या भुजेला धरून राहिले. जे माझ्याबरोबर उभे राहायला हवे होते, जेणेकरून देव माझ्याबरोबर उभा राहून आशीर्वाद देईल, त्यांनी प्रत्येक पावलावर माझा मार्ग अडविला आहे. बंधूंनो, मी तुम्हाला सांगू इच्छिते, आपल्या मध्ये वादक आहेत. मिनियापोलिसमध्ये मी त्यांना इशारा दिला होता की कोणत्याही परिषदेमध्ये एखाद्या सेवकाला वादकाच्या शेजारी ठेवू नका. मागील वीस वर्षांपासून वादकांविषयी प्रकाश माझ्यावर चमकत आला आहे. ते प्रकाशाला अंधारामध्ये बदलतील. बंधू मॅथ्यू लार्सन हेच करणार आहेत. त्यांना शिक्षण आहे, परंतु पवित्र आत्मा त्यांच्यावर आला नाही तर ते या कार्याच्या शेवटापर्यंत पोहोचणार नाहीत. काय समस्या आहे? मला बंधू लार्सनची भीती वाटते; होय, मला त्यांची भीती वाटते. इतर पुरुष उपस्थित नसतील तर मी तुमच्याशी संभाषण करणार नाही. तुम्ही माझे शब्द घ्याल, त्यांचा विपर्यास कराल, आणि त्यांना असा किंवा तसा अर्थ द्याल जो त्यांचा नाही. आणि जे टीका करीत उभे आहेत, त्यांना मी सांगते, तुम्ही स्वतःच्या ठिणग्यांच्या प्रकाशामध्ये चालत आहात, आणि तुम्ही पूर्ण अंधारामध्ये आहात. हे देवाचे वचन आहे. देवाने ही बाब माझ्यासमोर ठेवली. जेव्हा आम्ही डेस मॉइन्समध्ये होतो तेव्हा

मी बंधू मॉरिसन यांना सांगितले: ‘जर तुम्ही एल्डर कॅनराईटसारखे बाहेर पडला नाहीत, तर त्याचे कारण तुम्ही परिवर्तित मनुष्य व्हाल; परंतु तुमच्याशी जोडलेल्या प्रत्येक आत्म्याबद्दल, ज्याला तुम्ही वादक म्हणून प्रशिक्षित केले आहे, तुम्हाला इच्छा होईल की ते कार्य कधी झालेच नसते.’ बंधूंनो, आपण येथे या कार्यासाठी नाही आहोत. आपण येथे नास्तिक लेखकांचा अभ्यास करण्यासाठी किंवा आपल्या मनांना सैतानाच्या सूचनांसाठी खुले करण्यासाठी नाही आहोत. आपण येथे न्यायासाठी तयार होण्यासाठी आहोत, आणि आपण अनंतकाळाच्या जगाच्या अगदी सीमारेषेवर उभे आहोत. येथे अनेक जण आहेत जे आपल्या कार्यक्षेत्रात जाऊन मरत चाललेल्या गोष्टींना बळ देतील, किंवा अंधाराच्या शक्ती बनतील. आता तुम्ही या बाबतीत काय करणार आहात काय?” {1888 593.1}

“आता मी आज येथे उपस्थित असलेल्या तुम्हा सर्वांना विनंती करते, की तुम्ही कोणतेही पाप जपून ठेवले असेल, ते बाजूला काढून टाका. देव तुम्हाला परिवर्तित होण्यास सहाय्य करो. आज मला येशूचे हास्य दिसत आहे. मी अत्यंत कृतज्ञ आहे. मला माहीत आहे की जर आपण राजमार्ग स्वच्छ केला, तर देव आपल्याला सहाय्य करील. बंधू पोर्टर, जेव्हा तुम्ही कॅन्ससमध्ये होता आणि परमेश्वराचा आत्मा तुमच्यावर आला, तेव्हा मला आशा होती की तुम्ही प्रकाशात असाल; पण तुम्ही प्रकाशात नाही. तुम्ही अंधारामध्ये असताना, मी तुमच्यापैकी कोणाशीही एकांतात भेटण्यास नकार दिला तर आश्चर्यचकित होऊ नका. मी तुम्हाला वारंवार सांगितले आहे. ख्रिस्त म्हणाला: ‘तुम्ही माझे शब्द का ऐकत नाही?’ मी म्हणेन, ‘तुम्हाला सादर केलेले ख्रिस्ताचे शब्द तुम्ही का ऐकत नाही? तुम्ही अंधार का निवडता?’ त्यांना प्रकाशाची आणखी एक किरण दिसण्याची इतकी भीती वाटते की ते त्याविरुद्ध प्रत्येक शक्य अडथळा उभा करतात. तुम्ही अगदी यहुद्यांप्रमाणे कार्य करीत आहात. बंधू स्मिथ यांना चिकटून राहू नका. देवाच्या नावाने मी तुम्हाला सांगते, ते प्रकाशामध्ये नाहीत. मिनियापोलिसपासून ते प्रकाशामध्ये राहिलेले नाहीत. तुम्ही एकत्र जमलात, स्वतःला मजबूत केले, आणि प्रत्येक प्रकारे देवाच्या आत्म्याला विरोध करण्याचा प्रयत्न केला. देव तुमच्या आत्म्यांवर दया करो.” {1888 595.1}

मंडळीच्या पुढाऱ्यांना दिलेला हा किती अंतःकरणस्पर्शी इशारा होता! त्या स्त्रीने ज्या पुरुषांवर ती मनापासून प्रेम करीत होती त्यांच्याशी बोलण्यासाठी, आणि ते देवाच्या कार्यात

अडथळा आणत आहेत व आगोटीच्या पावसाच्या आगमनास रोखत आहेत हे त्यांना सांगण्यासाठी किती धैर्य दाखविले! हे नीट लक्षात घ्या: ही साक्ष त्याच काळात देण्यात आली होती जेव्हा तिला दाखविण्यात आले होते की करारांविषयी वॅगनर यांच्याकडे सत्य होते. आगोटीच्या पावसाचे ओतले जाणे या प्रश्नाशी जोडलेले आहे. जे लोक करारांविषयीच्या या प्रकाशासमोरही व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनाचा प्रचार करण्याचा निर्धार करतात, ते देवाच्या कार्यात अडथळा आणत आहेत आणि प्रकाशामध्ये नाहीत. ते देवाच्या उद्देशांच्या विरोधात कार्य करीत आहेत आणि अनेक लोकांना विनाशासाठी तयार करीत आहेत. प्रभु येशू आपल्याला हा विषय योग्य प्रकाशात पाहण्यास सहाय्य करो. लोक म्हणून अनेकजण हा इतिहास पुन्हा पुनरावृत्त करीत आहेत आणि प्रकाशापासून दूर वळून त्यालाच अंधार म्हणत आहेत. जे चांगल्याला वाईट आणि वाईटाला चांगले म्हणतात त्यांच्यावर धिक्कार असो. प्रभु अशांवर दया करो. वेळ असतानाच या पायावर उभे रहा, आणि तुम्ही सुरक्षित राहाल.

करारांना योग्य प्रकारे समजून घेणे इतके महत्त्वाचे का आहे? पुढील वचने विचारात घ्या:

शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली. रोमकरांस ५:२०

जर तुम्ही हे वचन व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनातून वाचले, तर नियमशास्त्र सीनाय पर्वतावर आले, म्हणजे क्रूसाच्या खूप आधी; आणि येशूच्या मृत्यूनंतर कृपा अधिक विपुल झाली. हीच व्यवस्थाकालीन दृष्टी पुढील वचन वाचण्यासाठीही वापरली जाते:

कारण नियमशास्त्र मोशेच्या द्वारे देण्यात आले होते; कृपा व सत्य हे येशू ख्रिस्ताच्या द्वारे आले. योहान १:१७

हे पुढीलप्रमाणे वाचले जाते: नियमशास्त्र सीनाय पर्वतावर आले आणि कृपा व सत्य येशू पहिल्यांदा पृथ्वीवर आला तेव्हा आले.

या चौकटीमध्ये, नियमशास्त्र आणि कृपा यांना काळाच्या अंतराने वेगळे केले जाते. व्यवस्थाकालीन वेळेच्या या वापराद्वारे “नियमशास्त्राखाली नसणे” याचा अर्थ जुन्या

कराराच्या काळात न जगणे असा घेतला जातो, नियमशास्त्राच्या दोषारोपाखाली नसणे असा नव्हे.

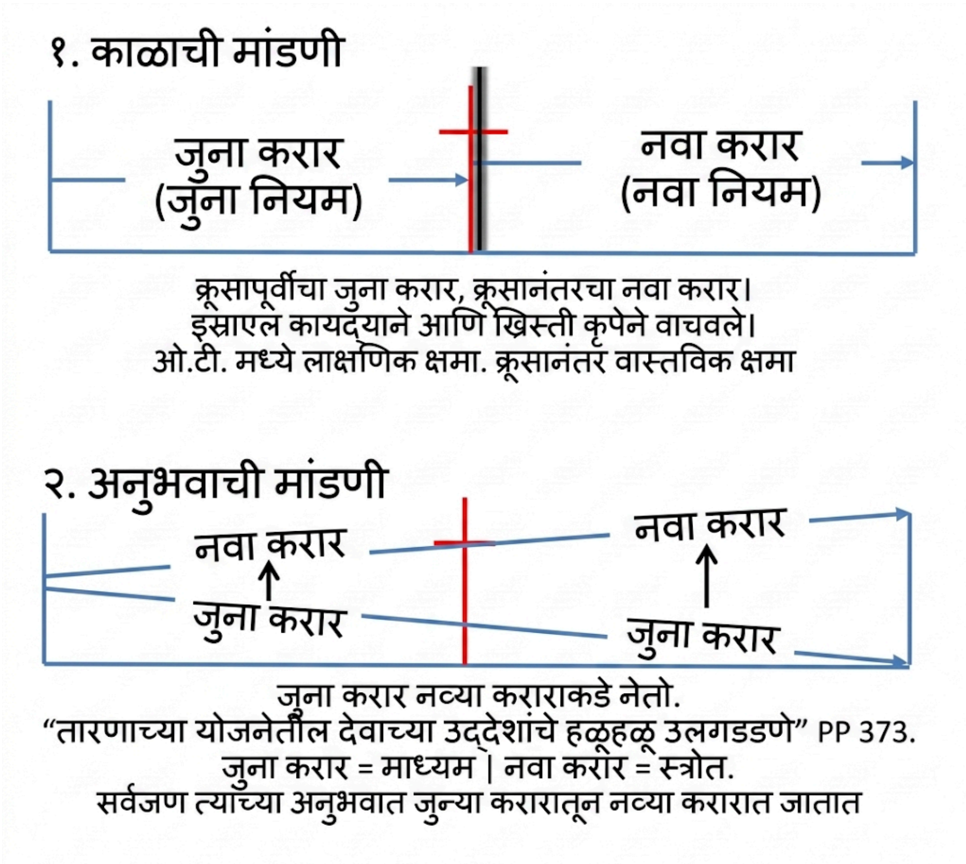

"ज्याने आम्हांस नवीन कराराचे योग्य सेवक केले; अक्षराचे नव्हे तर आत्म्याचे; कारण अक्षर मारते, पण आत्मा जीवन देतो." २ करिंथकरांस ३:६

व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनानुसार, "अक्षर मारते" याचा संबंध क्रूसापूर्वीच्या काळाशी जोडला जातो, आणि "आत्मा जीवन देतो" हे क्रूसानंतर घडते असे मानले जाते. अशा प्रकारे, क्रूसानंतर मोशे आणि पौल यांना एकमेकांच्या विरोधात उभे केले जाते. जेव्हा आपण

व्यवस्थाकालीन चष्मा लावतो, तेव्हा पौलाची सेवा आपल्याला मोशेच्या कार्यापासून वाचवते असे मानले जाते त्या मोशेला आपण टाळू इच्छितो, कारण मोशे आध्यात्मिक मृत्यू आणतो असे समजले जाते. व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनानुसार, नियमशास्त्राखाली क्रूसापूर्वी यहुद्यांबरोबर हेच घडले असे मानले जाते. परंतु जेव्हा आपण पवित्र शास्त्रातील वैयक्तिक अनुभवाचा चष्मा लावतो, तेव्हा मोशेद्वारे नियमशास्त्राला जुन्या मनुष्याला ठार करण्याचे आपले कार्य करू दिले जाते आणि हे गौरवशाली कार्य आहे जे पौलाला आत्म्याचा सेवक होण्यासाठी मार्ग उघडते.

व्यवस्थाकालीन प्रणालीमध्ये, जो कोणी नियमशास्त्राविषयी सकारात्मक रीतीने काही बोलतो त्याला यहुदीकरण करणारा आणि नियमवादी समजले जाते; कारण असे म्हटले जाते की येशूने आपल्याला नियमशास्त्रापासून मुक्त केले आहे (फक्त नियमशास्त्राच्या दोषारोपापासून नव्हे) आणि कृपेच्या राज्यामध्ये आणले आहे. जर आपण ही वचने व्यवस्थाकालीन प्रणालीमध्ये बसवली, तर आपल्याला पुढील निष्कर्ष मिळतो:

वचन	**जुना करार = क्रूसापूर्वी इ.स.पू.**	**नवा करार = ख्रिस्तापासून इ.स.**
रोम ५:२०	शिवाय, नियमशास्त्र आत आले, जेणेकरून गुन्हा वाढावा	परंतु जिथे पाप वाढले, तिथे कृपा खूप जास्त वाढली:
योहान १:१७	कारण नियमशास्त्र मोशेने दिले होते	पण कृपा आणि सत्य येशू ख्रिस्ताकडून आले
२ करिंथ ३:६	कारण अक्षर मारते	पण आत्मा जीवन देतो
२ करिंथ ३:९	कारण जर दंडाच्या सेवेचे वैभव असेल	तर न्यायीपणाच्या सेवेचे वैभव कितीतरी जास्त असेल.
इब्री ७:१९	कारण नियमशास्त्राने काहीही परिपूर्ण केले नाही,	पण एका चांगल्या आशेचे आणणे केले; ज्याच्याद्वारे आपण देवाच्या जवळ जातो.

या प्रणालीमध्ये लक्षात घ्या की क्रूसापूर्वी जगणाऱ्या लोकांना प्रत्यक्षात किती प्रतिकूल परिस्थिती मिळते. क्रूसानंतर जगणाऱ्यांना वरकरणी चांगली परिस्थिती मिळाल्यासारखी वाटते ("नियमशास्त्राशिवाय मुक्त कृपा!"), परंतु रोमकरांस ५:२० लक्षात ठेवा कृपेसाठी आपल्याला नियमशास्त्राची आवश्यकता आहे. त्यामुळे या प्रणालीमध्ये क्रूसानंतर जगणाऱ्यांनाही शेवटी तोटाच होतो.

काळाच्या विभागांमध्ये विभाजित केलेली ही करारव्यवस्था ऑगस्टीनसारख्या लोकांनी पुढे नेली आणि ती पुढे प्रोटेस्टंट मंडळ्यांमध्ये पोहोचली; आणि अर्थातच, एडव्हेंटिस्ट चळवळीनेही ती वारशाने स्वीकारली.

"तथापि, ज्या कराराला योग्य अर्थाने जुना करार म्हणतात, आणि जो सीनाय पर्वतावर देण्यात आला, त्यामध्ये केवळ पृथ्वीवरील आनंदाचेच स्पष्ट अभिवचन देण्यात आले होते. म्हणूनच, अरण्यातून मार्गदर्शन केल्यानंतर ज्या देशात त्या राष्ट्राला नेण्यात आले, त्याला अभिवचनाचा देश म्हटले गेले. त्या ठिकाणी शांती, राजसत्ता, शत्रूंवर विजय, पुष्कळ संतती, भूमीची फलनिष्पत्ती, आणि अशा प्रकारच्या गोष्टी या जुन्या कराराच्या अभिवचनांमध्ये समाविष्ट होत्या. आणि या गोष्टी प्रत्यक्षात नवीन कराराशी संबंधित आध्यात्मिक आशीर्वादांची प्रतिके होती." — फिलिप शाफ, Augustine, Anti-Pelagian Writings, Nicene and Post Nicene Father Series 1, खंड ५.

या पायावर प्रोटेस्टंटवादाचा मोठा भाग उभा राहिला. जरी त्यांनी हे चष्मे काढून टाकण्याचा प्रयत्न केला, तरी बहुतेक जण त्यातून पूर्णपणे मुक्त होऊ शकले नाहीत. बॅप्टिस्ट विश्वासघोषणेमधील हा उतारा पाहा:

"करारांचे दोन प्रकार दोन करारांमध्ये विभाजित होतात; त्यांचे स्वरूप आणि विरोधाभास; जुना करार पूर्ण होऊन नवीन कराराने त्याची जागा घेतली; मशीहाच्या आगमनासाठी अन्यजाती जगाची तयारी; सुवार्तेचे स्वरूप आणि श्रेष्ठता."

http://founders.org/library/covenants/ch8/

ही करारव्यवस्था एका चष्म्यासारखी कार्य करते, जी आपल्याला सुवार्तेकडे धूसरपणे पाहण्यास भाग पाडते; कारण ती नियमशास्त्र आणि सुवार्ता यांना वेगळे करते, ज्या प्रत्यक्षात एकत्र कार्य करून आपल्याला अतिशय विपुल कृपा देण्यासाठी तयार करण्यात आल्या आहेत.

"कोणताही मनुष्य देवाचे नियमशास्त्र सुवार्तेशिवाय, किंवा सुवार्ता नियमशास्त्राशिवाय योग्य प्रकारे सादर करू शकत नाही. नियमशास्त्र हे मूर्त स्वरूपातील सुवार्ता आहे, आणि सुवार्ता हे उलगडलेले नियमशास्त्र आहे. नियमशास्त्र हे मूळ आहे; सुवार्ता हे त्यावर उमलणारे सुगंधी फूल आणि त्याचे फळ आहे. जुना करार नवीन करारावर प्रकाश टाकतो, आणि नवीन करार जुन्या करारावर. दोन्ही ख्रिस्तामधील देवाच्या गौरवाचे प्रकटीकरण आहेत. दोन्ही अशा सत्यांचे दर्शन घडवतात की जे प्रामाणिक शोधकासाठी सतत अधिक खोल अर्थ प्रकट करीत राहतील." — COL 128

जेव्हा आपण व्यवस्थाकालांच्या या ऑगस्टीनवादी चष्म्यांना काढून टाकतो आणि पहिल्या देवदूताच्या हातात सार्वकालिक सुवार्ता ठेवतो, तेव्हा नियमशास्त्र आणि सुवार्ता एकत्र कार्य करून आपल्या वैयक्तिक अनुभवामध्ये अतिशय विपुल कृपा प्रदान करतात. वर आपण पाहिलेली वचने ही मानवी इतिहासातील प्रत्येक विश्वासणाऱ्याचा अनुभव आहेत.

वचन	वैयक्तिक अनुभव — नियमशास्त्र आणि सुवार्ता एकत्र कार्य करीत आहेत
रोम ५:२०	दोन्ही करारांमध्ये: “शिवाय नियमशास्त्र मध्ये आले” [आपल्या वैयक्तिक अनुभवामध्ये], “जेणेकरून अपराध अधिक वाढावा” [आपल्याला पापाची जाणीव करून देण्यसाठी]. “पण जिथे” [त्याच वेळी आणि त्याच ठिकाणी] “पाप वाढले, तिथे कृपा त्याहून अधिक विपुल झाली” [आपल्या वैयक्तिक अनुभवामध्ये].
योहान १:१७	क्रूसानंतर: “कारण नियमशास्त्र मोजेद्वारे देण्यात आले” [आज वैयक्तिकरित्या आपल्यासाठी], “पण कृपा आणि सत्य येशू ख्रिस्ताद्वारे आले” [आज वैयक्तिकरित्या आपल्याकडे येते]. क्रूसापूर्वी: “कारण नियमशास्त्र मोजेद्वारे देण्यात आले” [इस्राएलमधील प्रत्येक व्यक्तीसाठी], “पण कृपा आणि सत्य येशू ख्रिस्ताद्वारे आले” [त्यावेळी वैयक्तिकरित्या त्यांच्याकडे आले].
२ करिंथकरांस ३:६	दोन्ही करारांमध्ये: “कारण अक्षर मारते, पण आत्मा जीवन देतो.”
२ करिंथकरांस ३:९	दोन्ही करारांमध्ये: “कारण जर दोषारोपाच्या सेवेला गौरव आहे [वर्तमानकाळ], तर धार्मिकतेची सेवा त्याहून अधिक गौरवशाली आहे [वर्तमानकाळ].”
इब्री लोकांस ७:१९	दोन्ही करारांमध्ये: “कारण नियमशास्त्राने काहीही परिपूर्ण केले नाही; परंतु अधिक चांगल्या आशेचे आगमन झाले, ज्याद्वारे आपण देवाजवळ जातो.”

या भिन्न चौकटी पवित्र शास्त्राचे वाचन कसे प्रभावित करतात हे तुम्हाला दिसत आहे काय? व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनामुळे आपण “चालत असलेली झाडांसारखी माणसे” पाहतो. तो तारणाच्या प्रक्रियेचा केवळ एक भाग सादर करतो आणि आपल्याला विपुल कृपा प्राप्त करण्यापासून रोखतो; कारण विपुल कृपा तेव्हाच येते जेव्हा नियमशास्त्र प्रवेश करते. पौल दोन करारांच्या समांतर स्वरूपाविषयी पुढीलप्रमाणे स्पष्टपणे सांगतो:

कारण शास्त्रात असे लिहिले आहे की, अब्राहामाला दोन मुलगे होते, एक दासीपासून झालेला व एक स्वतंत्र स्त्रीपासून झालेला. २३तरी दासीपासून झालेला देहस्वभावानुसार जन्मला आणि स्वतंत्र स्त्रीपासून झालेला वचनामुळे जन्मला. २४ह्या गोष्टी दृष्टान्तरूप आहेत. त्या स्त्रिया म्हणजे दोन करार होत; एक तर सीनाय पर्वतावरून केलेला; तो गुलामगिरीसाठी मुलांना जन्म देणारा करार, म्हणजे हागार आहे. २५हागार ही अरबस्तानातील सीनाय पर्वत होय, आणि ती हल्लीच्या यरुशलेमेच्या जोडीची आहे; ती आपल्या मुलाबाळांसह गुलामगिरीत आहे. २६वर असलेली यरुशलेम स्वतंत्र असून ती आपली माता आहे. गलतीकरांस ४:२२–२६

कारण माझे बंधुजन म्हणजे देहदृष्ट्या माझे नातेवाईक ह्यांच्यासाठी मी स्वतः ख्रिस्तापासून शापभ्रष्ट व्हावे हे शक्य असते तर मी तशी इच्छा केली असती. ४ ते इस्राएली

आहेत; दत्तकपणा, ईश्वरी तेज, करारमदार, नियमशास्त्रदान, उपासना व अभिवचने ही त्यांची आहेत; रोमकरांस ९:३–४

इस्राएलाला केवळ एक करार देण्यात आला नव्हता, तर अनेक करार देण्यात आले होते.

हे आता आपल्याला गलतीकरांस ३ मधील वादाकडे पुन्हा आणते. आपण याकडे पौलाने रोमकरांस ५:२० मध्ये दिलेल्या अत्यंत महत्त्वाच्या तत्त्वाद्वारे पाहू आणि ते गलतीकरांस ३:१९–२५ यांच्याशी समांतर ठेवू.

शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली. रोमकरांस ५:२०

तर मग नियमशास्त्र कशासाठी? ज्या संतानाला वचन दिले ते येईपर्यंत नियमशास्त्र हे उल्लंघनांमुळे लावून देण्यात आले; ते मध्यस्थाच्या हस्ते देवदूतांच्या द्वारे नेमून देण्यात आले. २०मध्यस्थ हा एकाचा नसतो; आणि देव तर एक आहे. २१तर मग नियमशास्त्र देवाच्या वचनांविरुद्ध आहे काय? कधीच नाही. कारण जीवन देण्यास समर्थ असे नियमशास्त्र देण्यात आले असते तर नीतिमत्त्व खरोखरच नियमशास्त्राने प्राप्त झाले असते. २२तरी शास्त्राने सर्वांना पापामध्ये कोंडून ठेवले आहे; ह्यात उद्देश हा की, विश्वास ठेवणाऱ्यांना येशू ख्रिस्ताच्या विश्वासाने जे अभिवचन आहे ते देण्यात यावे. २३हा जो विश्वास प्रकट होणार होता तो येण्यापूर्वी त्यासाठी आपण कोंडलेले असता आपल्याला नियमशास्त्राधीन असे रखवालीत ठेवले होते. २४ह्यावरून आपण विश्वासाने नीतिमान ठरवले जावे म्हणून नियमशास्त्र आपल्याला ख्रिस्ताकडे पोहचवणारे बालरक्षक होते. २५परंतु आता विश्वासाचे आगमन झाले आहे म्हणून आपण ह्यापुढे बालरक्षकाच्या अधीन नाही. गलतीकरांस ३:१९–२५

जर आपण गलतीकरांसमधील हा उतारा वाचताना व्यवस्थाकालीन चष्मा लावला असेल, तर आपण स्वाभाविकपणे या मुख्य उताऱ्यांचे पुढीलप्रमाणे विभाजन करू:

गलतीकरांस ३	जुना करार = क्रूसापूर्वी **(B.C.)**	नवीन करार = ख्रिस्तानंतर **(A.D.)**
वचन १९	“मग नियमशास्त्राचा उद्देश काय? ते अपराधांमुळे जोडले गेले...”	“जोपर्यंत बीज येईपर्यंत...”
वचन २३	“परंतु विश्वास येण्यापूर्वी आपण नियमशास्त्राखाली राखले गेलो होतो...”	“…नंतर प्रकट होणाऱ्या विश्वासासाठी बंदिस्त ठेवले गेलो होतो.”
वचन २४	“म्हणून नियमशास्त्र आपल्याला ख्रिस्ताकडे आणणारा शिक्षक झाले...”	“…जेणेकरून आपण विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविले जावे.”
वचन २५		“परंतु विश्वास आल्यानंतर आपण यापुढे शिक्षकाखाली नाही.”

जेम्स व्हाईट यांनी एडव्हेंटिस्ट चळवळीचा पाया ऑगस्टीन आणि प्रोटेस्टंट मंडळ्यांप्रमाणेच दोन करारांच्या व्यवस्थेवर ठेवला. एडव्हेंटिझमच्या प्रोटेस्टंट वारशाचा विचार करता हे स्वाभाविकच होते.

“मशीहाच्या क्रूसावरील मृत्यूच्या वेळी क्रूसावर खिळलेले ‘विधींचे हस्तलिखित’ म्हणजे मोशेचा प्रतिकात्मक आणि विधीविषयक नियम होता, जो मोशेने एका पुस्तकामध्ये लिहिला होता. क्रूसावरील मृत्यू हा दोन व्यवस्थाकालांमधील विभाजनाचा बिंदू होता.

‘आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ आणि अर्पण थांबवील.’ दानिएल ९:२७. पहिला करार, ज्यामध्ये ‘दैवी सेवाविधी आणि पृथ्वीवरील पवित्रस्थान’ होते, ते दुसऱ्या आणि अधिक श्रेष्ठ कराराची सावली होती. नियमशास्त्र ही सावली होती, आणि सुवार्ता हे शरीर होते ज्याने ती सावली निर्माण केली; आणि जशा सर्व सावल्या आपल्या शरीरापर्यंत पोहोचतात आणि त्यापुढे नाही, त्याप्रमाणे यहूदी नियमशास्त्रातील यज्ञ, अर्पणे, अमावस्या, सणदिवस आणि शब्बाथ हे सर्व देवाच्या कोकराच्या मौल्यवान शरीर आणि रक्ताचे बलिदान क्रूसावर अर्पण झाले तेव्हा समाप्त झाले, हे अत्यंत स्पष्ट आहे. ह्यालाच पौल ‘त्याच्या क्रूसावर खिळणे’ असे म्हणतो.

‘म्हणून खाण्यापिण्याच्या बाबतीत, किंवा सण, अमावस्या किंवा शब्बाथ दिवसांच्या बाबतीत कोणीही तुमचा न्याय करू नये; कारण या येणाऱ्या गोष्टींची सावली आहेत; पण शरीर ख्रिस्ताचे आहे.’” — जेम्स व्हाईट, Present Truth, ऑगस्ट १८४९.

एडव्हेंटिझमची सुरुवात दहा आज्ञांना नैतिक नियमशास्त्र मानून झाली; आणि म्हणून त्या सार्वकालिक आहेत असे मानले गेले, तर इतर सर्व गोष्टी विधीविषयक समजल्या गेल्या. या चौकटीमुळे जुना करार सावली आणि नवीन करार शरीर किंवा वास्तविकता म्हणून पाहिला जाऊ लागला. जरी हे विचित्र वाटत असले की शरीराशिवाय सावली ४,००० वर्षे अस्तित्वात राहू शकते, तरीही हीच एडव्हेंटिझमची करारविषयक मूलभूत प्रणाली होती. उरायाह स्मिथ आणि जी. आय. बटलर यांसारख्या लोकांनी याच पायावर पुढे बांधणी केली.

कदाचित १८८८ च्या परिषदेमपूर्वी जेम्स व्हाईट यांचे निधन होणे ही दयाच होती; अन्यथा बटलर, स्मिथ आणि इतरांशी असलेली त्यांची घनिष्ठ नाळ त्यांना वॅगनर आणि जोन्स यांच्या विरोधात वळवू शकली असती. जेव्हा दहा आज्ञांच्या सार्वकालिक स्वरूपाविषयीची ठाम एडव्हेंटिस्ट भूमिका व्यवस्थाकालीन करारव्यवस्थेशी जोडली गेली, तेव्हा गलतीकरांस ३:१९–२४ मधील नियमशास्त्र हे विधीविषयक असलेच पाहिजे असा निष्कर्ष काढावा लागला. कारण जर गलतीकरांमध्ये उल्लेखलेले नियमशास्त्र नैतिक नियमशास्त्र असेल, तर गलतीकरांस ३:१९ याचा अर्थ असा घ्यावा लागेल की येशू प्रथम पृथ्वीवर मनुष्यरूपाने आला तेव्हा दहा आज्ञा समाप्त झाल्या.

जेव्हा ई. जे. वॅगनर यांनी गलतीकरांतील नियमशास्त्र हे नैतिक नियमशास्त्र आहे असे शिकवण्यास सुरुवात केली, तेव्हा मंडळीच्या पुढाऱ्यांना एकच तर्कशुद्ध निष्कर्ष दिसला वॅगनर २,००० वर्षांपूर्वी ख्रिस्त आल्यावर नैतिक नियमशास्त्र समाप्त झाले असे शिकवत आहेत. त्यांच्या करारव्यवस्थेने त्यांना अशाच प्रकारे विचार करण्यास भाग पाडले.

ते या ऑगस्टीनवादी व्यवस्थाकालीन योजनेतून स्वतःला पूर्णपणे मुक्त करू शकत नव्हते. त्यांचे संपूर्ण धर्मशास्त्र या चौकटीवर उभे होते, आणि त्यांनी याच चौकटीवर आधारित राहून आपल्या सर्व विरोधकांशी यशस्वी वादविवाद केले होते; मग ते का बदलतील? एलेन व्हाईट यांनी त्यांना सांगितले की गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयी त्यांची समज जी व्यवस्थाकालीन करारव्यवस्थेवर आधारित होती ती मूर्तिपूजा होती.

“मी विचारले, ‘गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयीची तुमची व्याख्या तुम्हाला इतकी प्रिय का आहे, आणि या मुद्द्यावर आपल्या कल्पना टिकवून ठेवण्यासाठी तुम्ही देवाच्या आत्म्याच्या कार्यांना मान्यता देण्यापेक्षा अधिक उत्साही का आहात? तुम्ही गलतीकरांतील नियमशास्त्राचे जसे अर्थ लावले, त्याच तराजूमध्ये तुम्ही स्वर्गातून आलेल्या प्रत्येक मौल्यवान साक्षीचे वजन केले आहे. सत्याविषयी आणि देवाच्या सामर्थ्याविषयी काहीही तुमच्यापर्यंत पोहोचू शकत नव्हते, जोपर्यंत त्यावर तुमची छाप नव्हती गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयीच्या तुम्ही मूर्तीसारख्या जपलेल्या मौल्यवान कल्पना नव्हत्या.’

‘देवाच्या आत्म्याच्या या साक्षींना, देवाच्या आत्म्याच्या फळांना काहीही महत्त्व नाही, जोपर्यंत त्यांच्यावर गलतीकरांतील नियमशास्त्राविषयीच्या तुमच्या कल्पनांचा शिक्का नसतो. मला तुमची भीती वाटते आणि पवित्र शास्त्राच्या कोणत्याही व्याख्येविषयीही मला भीती वाटते, जी तुम्ही प्रकट केलेल्या ख्रिस्तविरोधी वृत्तीमध्ये प्रकट झाली आहे आणि ज्यामुळे मला इतका अनावश्यक परिश्रम सहन करावा लागला आहे. जर तुम्ही इतके सावध आणि टीकात्मक पुरुष असाल की पवित्र शास्त्राशी सुसंगत नसलेली कोणतीही गोष्ट तुम्ही स्वीकारू नये, तर मी इच्छिते की तुमचे मन या गोष्टींकडे योग्य प्रकाशात पाहो. तुमची सावधगिरी या भीतीमध्ये व्यक्त होऊ द्या की तुम्ही पवित्र आत्म्याविरुद्ध पाप

करीत आहात.’” {9MR 225.1}

करारांविषयी वॅगनर यांच्या दृष्टिकोनामुळे त्यांना गलतीकरांस ३:१९–२५ वेगळ्या प्रकारे समजले. आपल्याला आठवते की ऑगस्टीन यांनी शिकवले होते की जुन्या करारातील अभिवचने केवळ या पृथ्वीपुरती लागू होतात. भूमीचे अभिवचन कनान देशाच्या जिंकण्यामध्ये पूर्ण झाले. ही अभिवचने नवीन करारातील लोकांना दिलेल्या स्वर्गीय कनानची प्रतीके होती. परंतु अधिक स्पष्ट करारविषयक दृष्टीमुळे वॅगनर यांनी ऑगस्टीनच्या अंधारामधून आणि नियमशास्त्र व सुवार्तेविषयीच्या शतकानुशतकांच्या असत्यातून मार्ग काढला.

“सकाळी ९ वाजता एल्डर वॅगनर यांनी नियमशास्त्र आणि सुवार्तेविषयीचे आपले धडे पुढे चालू ठेवले. विचारात घेतलेली वचने म्हणजे प्रेषितांची कृत्ये अध्याय १५ आणि गलतीकरांस अध्याय २ व ३, यांची रोमकरांस अध्याय ४ आणि रोमकरांसमधील इतर वचनांशी तुलना. त्यांचा उद्देश हा दाखविणे होता की वादाचा मुख्य मुद्दा म्हणजे ख्रिस्तावरील विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरणे हा आहे, आणि हा विश्वास अब्राहामाप्रमाणे आपल्यासाठी धार्मिकता म्हणून गणला जातो. अब्राहामाला दिलेला करार आणि अभिवचने हेच आपल्यासाठीचे करार आणि अभिवचने आहेत.” — “Third Days’ Proceedings,” General Conference Daily Bulletin (२१ ऑक्टोबर १८८८)

याचा अर्थ, भूमीचा वारसा मिळविण्याचे अभिवचन हेच आपल्यासाठीचे ते अभिवचन आहे की “नम्र लोक पृथ्वीचे वतन मिळवतील.” (मत्तय ५:५) गलतीकरांस ३:१९–२५ या उताऱ्याच्या आधी गलतीकरांस ३:१६ येते आणि त्यालाच संदर्भ देते:

अब्राहामाला व त्याच्या संतानाला ती अभिवचने सांगितली होती. “संतानांना” असे पुष्कळ जणांसंबंधाने तो म्हणत नाही; तर “तुझ्या संतानाला” असे एकाविषयी तो म्हणत आहे, आणि तो एक ख्रिस्त आहे. गलतीकरांस ३:१६

अब्राहामाला कोणती अभिवचने देण्यात आली होती?

मी तुझ्यापासून मोठे राष्ट्र निर्माण करीन; मी तुला आशीर्वाद देईन, तुझे नाव मोठे करीन;

तू आशीर्वादित होशील; ३ तुझे जे अभीष्ट चिंतितील त्यांचे मी अभीष्ट करीन; तुझे जे अनिष्ट चिंतितील त्यांचे मी अनिष्ट करीन; तुझ्या द्वारे पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील.” उत्पत्ति १२:२–३

परमेश्वर अब्रामाला दर्शन देऊन म्हणाला, “हा देश मी तुझ्या संतानाला देणार.” परमेश्वराने त्याला दर्शन दिले म्हणून त्याने तेथे परमेश्वराची एक वेदी बांधली. उत्पत्ति १२:७

कारण जो हा सर्व देश तुला दिसत आहे तो तुला व तुझ्या संततीला मी कायमचा देईन. उत्पत्ति १३:१५

तेव्हा परमेश्वराचे वचन त्याला प्राप्त झाले की, “हा मनुष्य तुझा वारस होणार नाही, तर तुझ्या पोटचाच तुझा वारस होईल.” ५मग त्याने त्याला बाहेर आणून म्हटले, “आकाशाकडे दृष्टी लाव; तुला हे तारे मोजवतील तर मोज.” मग त्याने त्याला सांगितले, “तुझी संतती अशीच होईल.” उत्पत्ति १५:४–५

अब्राहामाला अभिवचन देण्यात आले होते की तो एका महान राष्ट्राने आशीर्वादित होईल; त्याचे नाव महान होईल; त्याला एक वारस मिळेल; आणि शेवटी, तो आणि त्याची संतती सदासर्वकाळ त्या देशाचे वारस होतील. लक्षात घ्या की अब्राहाम स्वतः, त्याच्या संततीसह, त्या देशाचा सदासर्वकाळासाठी वारस होणार होता. अब्राहामाला किती भूमीचे अभिवचन देण्यात आले होते?

कारण तू जगाचा वारस होशील, हे अभिवचन अब्राहामाला किंवा त्याच्या संततीला नियमशास्त्राच्या द्वारे नव्हते, तर विश्वासामुळे प्राप्त होणाऱ्या नीतिमत्त्वाच्या द्वारे होते. रोमकरांस ४:१३

या वारशापैकी अब्राहामाला प्रत्यक्षात किती मिळाले?

तेव्हा तो खास्द्यांच्या देशातून निघून हारानात जाऊन राहिला; मग त्याचा पिता मृत

झाल्यावर देवाने त्याला तेथून काढून सध्या तुम्ही राहता त्या देशात आणले. ५पण त्यात त्याला वतन 'दिले नाही, पाऊलभरदेखील जमीन दिली नाही;' त्याला मूलबाळ नव्हते तरी हा देश 'त्याचा व त्याच्यामागे त्याच्या संततीच्या स्वाधीन कायमचा करण्याचे' अभिवचन देवाने त्याला दिले. प्रेषितांची कृत्ये ७:४–५

म्हणून अब्राहामाने अजून त्या भूमीचा वारसा प्राप्त केलेला नाही; त्यामुळे हे अभिवचन कनान देशाच्या जिंकण्याने पूर्ण झाले नाही. अब्राहामाला आणि त्याच्या संततीला दिलेल्या भूमीच्या अभिवचनाचा गलतीकरांस ३:१९ समजून घेण्यात अत्यंत महत्त्वाचा भाग आहे.

तर मग नियमशास्त्र कशासाठी? ज्या संतानाला वचन दिले ते येईपर्यंत नियमशास्त्र हे उल्लंघनांमुळे लावून देण्यात आले; ते मध्यस्थाच्या हस्ते देवदूतांच्या द्वारे नेमून देण्यात आले. गलतीकरांस ३:१९

"त्या संततीला दिलेल्या अभिवचनाचा" समावेश "जोपर्यंत" या शब्दाच्या कालमर्यादेला बदलतो. जेव्हा आपण हा उतारा व्यवस्थाकाळाच्या दृष्टीने वाचतो, तेव्हा वचनाचा संबंधित भाग पुढीलप्रमाणे घेतला जातो:

"मग नियमशास्त्राचा उद्देश काय? ज्या संतानाला वचन दिले ते येईपर्यंत..." गलतीकरांस ३:१९

येथे "येईपर्यंत" याचा अर्थ असा घेतला जातो की ख्रिस्त २,००० वर्षांपूर्वी पृथ्वीवर प्रकट होईपर्यंत. परंतु हे वचनाचा केवळ एक भाग आहे आणि गलतीकरांस ३:१६ मधील अब्राहाम आणि त्याच्या संततीला दिलेल्या अभिवचनांच्या संदर्भात नाही.

जेव्हा अब्राहामाला दिलेली अभिवचने सार्वकालिक कराराच्या दृष्टीने आपल्यालाही लागू होणारी म्हणून पाहिली जातात (आणि हीच अभिवचने जुन्या आणि नवीन करारातील सर्व संदेष्ट्यांनी पुन्हा पुन्हा सांगितलेली आहेत), तेव्हा ही अभिवचने या वचनाचा अत्यंत महत्त्वाचा भाग बनतात आणि "जोपर्यंत" हा शब्द अब्राहाम आणि त्याची संतती यांमध्ये सर्व अभिवचने प्राप्त करेपर्यंत विस्तारतो.

तर मग नियमशास्त्र कशासाठी? ज्या संतानाला वचन दिले ते येईपर्यंत नियमशास्त्र हे उल्लंघनांमुळे लावून देण्यात आले; ते मध्यस्थाच्या हस्ते देवदूतांच्या द्वारे नेमून देण्यात आले. गलतीकरांस ३:१९

ही अभिवचने केव्हा पूर्ण होतील?

त्या दिवसामुळे आकाश जळून लयास जाईल आणि सृष्टितत्त्वे तप्त होऊन वितळतील. १३तरी ज्यामध्ये नीतिमत्त्व वास करते असे 'नवे आकाश' व 'नवी पृथ्वी' ह्यांची त्याच्या वचनाप्रमाणे आपण वाट पाहत आहोत. २ पेत्र ३:१२–१३

परदेशात राहावे त्याप्रमाणे तो वचनदत्त देशात विश्वासाने 'जाऊन राहिला;' त्याच वचनाचे सहभागी वारस इसहाक व याकोब ह्यांच्याबरोबर डेर्‍यात त्याची वस्ती होती. १०कारण पाये असलेल्या व देवाने योजलेल्या व बांधलेल्या नगराची तो वाट पाहत होता. इब्री लोकांस ११:९–१०

पण आता ते अधिक चांगल्या देशाची म्हणजे स्वर्गीय देशाची उत्कंठा धरतात; ह्यामुळे आपणाला त्यांचा देव म्हणवून घ्यायला देवाला त्यांची लाज वाटत नाही; कारण त्याने त्यांच्यासाठी नगर तयार केले आहे. इब्री लोकांस ११:१६

नंतर मी 'नवे आकाश व नवी पृथ्वी' ही पाहिली; पहिले आकाश व पहिली पृथ्वी ही निघून गेली होती आणि समुद्रही राहिला नाही. २तेव्हा मी 'पवित्र नगरी, नवी यरुशलेम', देवापासून स्वर्गातून उतरताना पाहिली. ती नवर्‍यासाठी 'शृंगारलेल्या नवरीप्रमाणे' सजवलेली होती. प्रकटीकरण २१:१–२

ही अभिवचने एक हजार वर्षाच्या समाप्तीनंतर पूर्ण होतील, जेव्हा तारणप्राप्त लोक पुन्हा या पृथ्वीवर परत येतील. यावरून हे सूचित होते की गलतीकरांस ३:१९ मधील "जोपर्यंत" याचा अर्थ असा आहे की जे नियमशास्त्र येईल आणि सीनाय येथे पुन्हा सांगितले गेले, ते या वर्तमान जगाच्या समाप्तीपलीकडेही चालू राहील, जेव्हा ती संतती येईल आणि अब्राहामासह अभिवचने प्राप्त करील. आपण लक्षात घेतो की गलतीकरांस ३:१९ असे म्हणते: "जोपर्यंत ती संतती येईल ज्याला अभिवचन देण्यात आले." ते असे म्हणत नाही:

"ज्याच्याविषयी अभिवचन देण्यात आले." संततीचे आगमन आणि अभिवचनाची प्राप्ती जी संपूर्ण जग आहे या दोन्ही गोष्टी एकत्र जोडलेल्या आहेत.

एलेन व्हाईट यांनी गलतीकरांस ३:१६ आणि १९ मधील वारशाविषयीचा वॅगनर यांचा विषय स्वीकारला आणि १८९० च्या Patriarchs and Prophets च्या आवृत्तीत त्याचा समावेश केला.

"देवाने आपल्या लोकांना जे वारसत्व अभिवचनाद्वारे दिले आहे ते या जगात नाही. अब्राहामाला पृथ्वीवर काहीही मालमत्ता नव्हती, 'इतकीसुद्धा नाही की त्याने आपले पाऊल ठेवावे.' प्रेषितांची कृत्ये ७:५. त्याच्याकडे मोठी संपत्ती होती, आणि त्याने ती देवाच्या गौरवासाठी आणि आपल्या सहमनुष्यांच्या भल्यासाठी वापरली; परंतु त्याने या जगाकडे आपले घर म्हणून पाहिले नाही....

परंतु देवाचे वचन निष्फळ झाले नव्हते; आणि कनान देशावर यहूदी लोकांच्या अधिकाराने त्याची अंतिम पूर्तता झाली नाही. 'अब्राहामाला आणि त्याच्या संततीला अभिवचने देण्यात आली.' गलतीकरांस ३:१६. अब्राहाम स्वतः त्या वारशाचा सहभागी होणार होता. देवाच्या अभिवचनाची पूर्तता दीर्घकाळ विलंब झाल्यासारखी वाटू शकते कारण 'प्रभूसाठी एक दिवस हजार वर्षांसारखा आहे, आणि हजार वर्षे एका दिवसासारखी आहेत' (२ पेत्र ३:८); ती उशीर होत असल्यासारखी वाटू शकते; परंतु नेमलेल्या वेळी 'ती निश्चितपणे पूर्ण होईल, ती विलंब करणार नाही.' हबक्कूक २:३. अब्राहामाला आणि त्याच्या संततीला दिलेल्या देणगीत केवळ कनान देशच नव्हता, तर संपूर्ण पृथ्वीचा समावेश होता. म्हणूनच प्रेषित म्हणतो, 'तो जगाचा वारस होईल हे अभिवचन अब्राहामाला किंवा त्याच्या संततीला नियमशास्त्राद्वारे नव्हे, तर विश्वासाच्या धार्मिकतेद्वारे देण्यात आले.' रोमकरांस ४:१३. आणि पवित्र शास्त्र स्पष्टपणे शिकवते की अब्राहामाला दिलेली अभिवचने ख्रिस्ताद्वारे पूर्ण होतील. जे सर्व ख्रिस्ताचे आहेत ते 'अब्राहामाची संतती आणि अभिवचनाप्रमाणे वारस' आहेत म्हणजे अविनाशी, निष्कलंक आणि न कोमेजणाऱ्या वारशाचे' वारस तेच पापाच्या शापापासून मुक्त झालेल्या पृथ्वीचे वारस. गलतीकरांस ३:२९; १ पेत्र १:४. कारण 'राज्य, प्रभुत्व आणि संपूर्ण आकाशाखालील राज्याची महानता परात्पर देवाच्या पवित्र लोकांना

दिली जाईल’; आणि ‘नम्र लोक पृथ्वीचे वतन मिळवतील; आणि विपुल शांतीमध्ये आनंदित होतील.’ दानिएल ७:२७; स्तोत्र ३७:११.” {PP 169.4}

गलतीकरांस ३ मध्ये करारातील अभिवचने आणल्याने नैतिक नियमशास्त्राला दुसऱ्या आगमनानंतरही पूर्ण सामर्थ्याने कार्य करण्याची परवानगी मिळते. या बदलाचा परिणाम वॅगनर यांनी १८८८ मध्ये अत्यंत स्पष्टपणे मांडला.

“हे स्पष्ट आहे की [गलतीकरांस ३] वचने १९ आणि २४ एकमेकांशी जवळून संबंधित आहेत; म्हणजे, जेव्हा नियमशास्त्र आले किंवा जोडले गेले, तेव्हा ते शिक्षकाच्या भूमिकेत होते, लोकांना ख्रिस्ताकडे आणण्यासाठी. आता जे सर्व ख्रिस्ताकडे येऊ शकतात त्यांना ख्रिस्ताकडे आणण्यापूर्वी नियमशास्त्र रद्द करणे हे निश्चितच अन्यायकारक ठरेल. नियमशास्त्राने शिक्षक किंवा शिस्त लावणारा म्हणून आपले कार्य चालू ठेवले पाहिजे, जोपर्यंत येण्यास इच्छुक असलेले सर्व लोक ख्रिस्ताकडे येत नाहीत; आणि हे परीक्षाकाळ संपेपर्यंत आणि प्रभू येईपर्यंत होणार नाही. शिक्षकाच्या भूमिकेमध्ये ते अभिवचनाच्या विरोधात नसून त्याच्याशी सुसंगतपणे कार्य करते. अशा प्रकारे: देवाने अब्राहामाला अभिवचन दिले की तो आणि त्याची संतती पृथ्वीचे वारस होतील. हे अभिवचन अब्राहामाला त्याच्या स्वतःच्या धार्मिकतेमुळे नव्हे, तर त्याच्या विश्वासामुळे देण्यात आले, आणि तो विश्वास त्याच्यासाठी धार्मिकता म्हणून गणला गेला. हे अभिवचन ख्रिस्तामध्ये दृढ करण्यात आले; म्हणजे, जे लोक आपल्या पापांच्या क्षमेसाठी ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतात तेच अभिवचनाचे वारस होऊ शकतात. परंतु पापांची क्षमा ही पापाबद्दलच्या पश्चात्तापावर अवलंबून असते, आणि पश्चात्तापासाठी पापाची जाणीव आवश्यक आहे; आणि पापाची जाणीव केवळ नियमशास्त्राद्वारेच मिळू शकते. त्यामुळे नियमशास्त्र शिक्षक, पर्यवेक्षक किंवा शिस्त लावणारा म्हणून कार्य करते, जेणेकरून मनुष्याला आपल्या पापांची तीव्र जाणीव होईल आणि तो विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरण्यासाठी ख्रिस्ताकडे धाव घेईल. आणि हे कार्य त्याने तेव्हापर्यंत करीत राहिले पाहिजे, जोपर्यंत ख्रिस्ताकडे येण्यास प्रवृत्त होऊ शकणारे सर्व लोक त्याच्याकडे येत नाहीत आणि अभिवचन पूर्ण होत नाही. त्यानंतर नियमशास्त्र शिस्त लावणाऱ्याच्या भूमिकेत राहणार नाही. देवाचे लोक सर्व नीतिमान असतील, नियमशास्त्रात चालतील, आणि नियमशास्त्र त्यांच्या अंतःकरणात असेल. तेव्हा

त्यांना नियमशास्त्र पुस्तकांमध्ये किंवा दगडी पाट्यांवर लिहिलेले आवश्यक राहणार नाही म्हणजेच जोडलेले नियमशास्त्र कारण त्यांना देवाच्या सिंहासनापर्यंत थेट प्रवेश असेल, आणि ते सर्व देवाकडून शिकविले जातील." — ई. जे. वॅगनर, Gospel in Galatians, १८८८, पृ. ३४–३५.

मला आशा आहे की तुम्ही वरील परिच्छेद काळजीपूर्वक वाचाल. हे लाओदीकेयाला दिलेल्या सरळ साक्षीचे आणि मोठ्या घोषणेचे रहस्य आहे. मुख्य मुद्दा पुन्हा असा आहे:

"...जे लोक आपल्या पापांच्या क्षमेसाठी ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतात तेच अभिवचनाचे वारस होऊ शकतात. परंतु पापांची क्षमा ही पापाबद्दलच्या पश्चात्तापावर अवलंबून असते, आणि पश्चात्तापासाठी पापाची जाणीव आवश्यक आहे; आणि पापाची जाणीव केवळ नियमशास्त्राद्वारेच मिळू शकते." — ई. जे. वॅगनर, Gospel in Galatians, १८८८, पृ. ३४.

पवित्र शास्त्र योग्य रीतीने वाचण्यासाठी आणि नियमशास्त्राला आपल्याला ख्रिस्ताकडे आणण्याचे त्याचे सामर्थ्य परत देण्यासाठी, आपण बायबल वैयक्तिक अनुभवातील करारांच्या दृष्टिकोनातून वाचले पाहिजे. ते पुढीलप्रमाणे असले पाहिजे:

वचन	जुना करार = क्रूसापूर्वी **(B.C.)**	नवीन करार = ख्रिस्तानंतर **(A.D.)**
रोमकरांस ५:२०	"शिवाय नियमशास्त्र मध्ये आले, जेणेकरून अपराध अधिक वाढावा"	"पण जिथे पाप वाढले, तिथे कृपा त्याहून अधिक विपुल झाली."

वचन	वैयक्तिक अनुभव — नियमशास्त्र आणि सुवार्ता एकत्र कार्य करीत आहेत

रोमकरांस ५:२०	दोन्ही करारांमध्ये: “शिवाय नियमशास्त्र मध्ये आले” [आपल्या वैयक्तिक अनुभवामध्ये], “जेणेकरून अपराध अधिक वाढावा” [आपल्याला पापाची जाणीव करून देण्यासाठी]. “पण जिथे” [त्याच वेळी आणि त्याच ठिकाणी] “पाप वाढले, तिथे कृपा त्याहून अधिक विपुल झाली” [आपल्या वैयक्तिक अनुभवामध्ये].

रोमकरांस ५:२० चे योग्य वाचन समजल्यावर ए. टी. जोन्स आत्म्याद्वारे प्रेरित होऊन ही मौल्यवान वचने बोलले. येथे क्रम अत्यंत महत्त्वाचा आहे. “चला, आपण रोमकरांसच्या पाचव्या अध्यायातील विसावे वचन पाहून सुरुवात करू या.

आज रात्रीच्या अभ्यासाचा खरा मुद्दा किंवा आपण म्हणू शकतो, मुख्य मुद्द्यांपैकी एक म्हणजे विश्वासाद्वारे मिळणाऱ्या धार्मिकतेच्या विषयामध्ये देवाच्या नियमशास्त्राचे स्थान काय आहे हे पाहणे; केवळ येशू ख्रिस्ताद्वारे धार्मिकता प्राप्त करण्यामध्ये नियमशास्त्राचे स्थान काय आहे हे समजून घेणे. आणि हा विचार काल रात्री आपण पाहिलेल्या विषयाचाच दुसरा पैलू आहे पवित्र आत्म्याच्या अभिवचनावर आपण विश्वासाने दावा करू शकतो यासाठी प्रभूने आपल्याला कोणता पुरावा दिला आहे. ‘शिवाय नियमशास्त्र मध्ये आले, जेणेकरून अपराध अधिक वाढावा.’ दुसऱ्या शब्दांत, रोमकरांस ३:२० च्या शेवटच्या शब्दांप्रमाणे जे तुम्हा सर्वांना परिचित आहेत ‘नियमशास्त्राद्वारे पापाचे ज्ञान होते.’ दगडी पाट्यांवर नियमशास्त्र का देण्यात आले? ते देण्याचा पहिला उद्देश काय होता?” [मंडळी: “आपल्याला पाप काय आहे हे दाखविण्यासाठी.”] “पाप अधिक स्पष्ट करण्यासाठी; पापाचे ज्ञान देण्यासाठी. म्हणून, ‘नियमशास्त्र मध्ये आले, जेणेकरून अपराध अधिक वाढावा’; म्हणजे पाप प्रकट व्हावे; ते जसे आहे तसे दिसावे. पौल रोमकरांसच्या सातव्या अध्यायात सांगतो की ते त्याला कसे दिसले. बारावे आणि तेरावे वचन: ‘म्हणून नियमशास्त्र पवित्र आहे, आणि आज्ञा पवित्र, न्याय्य आणि चांगली आहे. मग जे चांगले आहे ते माझ्यासाठी मृत्यू झाले काय? कदापि नाही. पण पाप, जेणेकरून ते

पाप म्हणून प्रकट व्हावे, त्याने चांगल्या गोष्टीद्वारे माझ्यामध्ये मृत्यू निर्माण केला; जेणेकरून आज्ञेद्वारे पाप अत्यंत पापी ठरावे.' म्हणून पाप अधिक स्पष्ट करण्यासाठी आणि ते जसे आहे तसे म्हणजे अत्यंत पापी दाखविण्यासाठी नियमशास्त्र देण्यात आले. हाच नियमशास्त्र देण्याचा पहिला उद्देश आहे, नाही का?

आता आपण रोमकरांस ५ पुढे वाचू या: 'शिवाय नियमशास्त्र मध्ये आले, जेणेकरून अपराध अधिक वाढावा. पण जिथे पाप वाढले, तिथे कृपा त्याहून अधिक विपुल झाली.' मग नियमशास्त्र एकटेच आले काय, फक्त पाप प्रकट करण्यासाठी आणि तेवढ्यापुरतेच? [मंडळी: "नाही."] ते दुसऱ्या उद्देशाकडे नेणारे एक साधन आहे पापाच्या ज्ञानापलीकडील आणखी एका उद्देशापर्यंत पोहोचण्यासाठीचे साधन. हे बरोबर आहे का? [मंडळी: "होय."] म्हणून मग, जिथे पाप वाढते तिथे कृपा कुठे वाढते? [मंडळी: "त्याच ठिकाणी."] अगदी तिथेच? [मंडळी: "होय."] परंतु वचन असे म्हणते का, 'जिथे पाप वाढले तिथे कृपा वाढली'? [मंडळी: "नाही. 'त्याहून अधिक.'"] जर ते फक्त 'जिथे पाप वाढते तिथे कृपा वाढते' इतकेच असते, तरीही ते खूप चांगले झाले असते, नाही का? पण प्रभू गोष्टी अशा प्रकारे करत नाही. तो गोष्टी पूर्णपणे उत्तम प्रकारे करतो जितक्या उत्तम रीतीने देव करू शकतो तितक्या उत्तम रीतीने."

"मग, 'जिथे पाप वाढले, तिथे कृपा त्याहून अधिक विपुल झाली.'" [मंडळी: "आमेन."] "मग बंधूंनो, जेव्हा प्रभू आपल्या नियमशास्त्राद्वारे आपल्याला पापाचे ज्ञान देतो, त्याच क्षणी, त्याच ठिकाणी, त्या नेमक्या बिंदूवर, देवाची कृपा पापाच्या ज्ञानापेक्षा कितीतरी अधिक विपुल असते. हे खरे आहे का?" [मंडळी: "होय."] "आता आणखी एक गोष्ट: 'नियमशास्त्राद्वारे पापाचे ज्ञान होते'; आणि आपण आतापर्यंत हे पाहिले आहे की, जेव्हा नियमशास्त्र पापाचे ज्ञान देते, त्या नेमक्या क्षणी, त्याच ठिकाणी, त्या गोष्टीमध्येच, देवाची कृपा पापाच्या ज्ञानापेक्षा कितीतरी अधिक विपुल असते. परंतु जेव्हा नियमशास्त्र पापाचे ज्ञान देते, तेव्हा दोषीपणाची जाणीव कोण निर्माण करते?" [मंडळी: "देवाचा आत्मा."]

"हे सांगणारा उतारा वाचण्यापूर्वी, आपण आतापर्यंत जे वाचले आहे त्यातून आपण काय

मिळवायचे आहे ते पाहू या—तुम्ही आणि मी आता पुढे पापाच्या ज्ञानातून काय प्राप्त करणार आहोत?” [मंडळी: “विपुल कृपा.”] “मग पाप पाहून निराश होण्याला आता काहीही जागा उरत नाही, नाही का?” [मंडळी: “नाही.”] “त्यासाठी काहीही जागा नाही. तुम्ही पाहता, पापाचे ज्ञान झाल्यामुळे तुम्हाला किंवा मला पुन्हा कधीही निराश किंवा अंधकाराखाली जाणे अशक्य आहे. कारण पापाचे ज्ञान कितीही मोठे असो, कितीही पापे आपल्या समोर प्रकट झाली असोत आणि आपल्याला कळली असोत, त्याच ठिकाणी, त्याच क्षणी, त्या गोष्टींमध्येच, आणि आपल्या अनुभवाच्या त्या काळात, देवाची कृपा त्या सर्व पापांच्या ज्ञानापेक्षा कितीतरी अधिक विपुल असते. मग मी पुन्हा विचारतो, आपण कधी निराश होऊ शकतो का? बंधूंनो, प्रभू आपल्याला धीराने राहावे अशी इच्छा ठेवत नाही काय?” [मंडळी: “आमेन!”] “धीर धरा.” — ए. टी. जोन्स, GCB, Sermon 20, १८९३

म्हणूनच करार समजून घेणे इतके अत्यंत महत्त्वाचे आहे. नियमशास्त्र आल्याशिवाय आपल्याला पापाची खोल जाणीव होऊ शकत नाही. जर आपण रोमकरांस ५:२० व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनातून वाचलो, तर आपण ते स्वतःवर लागू करणार नाही; कारण आपण फक्त कृपेअंतर्गत आहोत असे मानले जाईल. परंतु खरी कृपा तेव्हाच येते जेव्हा नियमशास्त्र आपल्या अंतःकरणात प्रवेश करते आणि आपल्या पापाबद्दल आपल्याला दोषी ठरवते, जेणेकरून आपण क्षमेसाठी ख्रिस्ताकडे येऊ.

काही लोक असा विचार करतात की जरी ख्रिस्त नियमशास्त्र रद्द करण्यासाठी आला नाही, तरी त्याच्या आगमनामुळे नियमशास्त्र रद्द झाले आहे. एलेन व्हाईट या असत्याविषयी थेट बोलतात.

“पवित्रीकरणाविषयीच्या चुकीच्या सिद्धांतांनाही जे दैवी नियमशास्त्राकडे दुर्लक्ष किंवा त्याचा नकार यांमधून उत्पन्न झाले आहेत आजच्या धार्मिक चळवळींमध्ये प्रमुख स्थान आहे. हे सिद्धांत शिकवणुकीत खोटे आणि प्रत्यक्ष परिणामांमध्ये धोकादायक आहेत; आणि ते इतक्या व्यापकपणे स्वीकारले जात असल्यामुळे, या विषयावर पवित्र शास्त्र काय शिकवते याची सर्वांना स्पष्ट समज असणे दुप्पट आवश्यक आहे.” GC 469.1

ख्रिस्ताने स्वतः आत्म्याचे कार्य अगदी स्पष्टपणे सांगितले आहे:

तो येऊन पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी व न्याय-निवाड्याविषयी जगाची खातरी करील : योहान १६:८

केवळ नियमशास्त्राद्वारे कार्य करणारा आत्माच पापाबद्दल दोषी ठरवू शकतो. आणि त्याच ठिकाणी आपण विपुल कृपा प्राप्त करू शकतो. म्हणून गलतीकरांस ३:१९–२५ पुढीलप्रमाणे वाचले पाहिजे:

गलतीकरांस ३	वैयक्तिक अनुभव — नियमशास्त्र आणि सुवार्ता एकत्र कार्य करीत आहेत
१९	“मग नियमशास्त्राचा उद्देश काय? ते [पुन्हा सांगितले गेले / घोषित केले गेले] आपल्या अपराधांमुळे जोडले गेले” [ते आजही आपल्याशी बोलते], “जोपर्यंत ती संतती येत नाही” [दुसऱ्या आगमनावेळी], “ज्याला अभिवचन देण्यात आले होते” [अब्राहामासह].
२१	“मग नियमशास्त्र देवाच्या अभिवचनांविरुद्ध आहे काय? कदापि नाही.” [ते कधीच नव्हते आणि कधीच असणार नाही]; “कारण जर जीवन देणारे नियमशास्त्र देण्यात आले असते, तर खरोखर धार्मिकता नियमशास्त्राद्वारेच मिळाली असती.”
२२	“परंतु पवित्र शास्त्राने सर्वांना” [क्रूसापूर्वी आणि क्रूसानंतरही] “पापाखाली बंदिस्त केले” [नियमशास्त्राद्वारे], “जेणेकरून येशू ख्रिस्तावरील विश्वासाद्वारे दिलेले अभिवचन विश्वास ठेवणाऱ्यांना मिळावे.”

२३	“परंतु [वैयक्तिक] विश्वास येण्यापूर्वी, आपण [व्यक्तिशः] नियमशास्त्राच्या [दोषारोपणाखाली] ठेवले गेलो होतो, आणि नंतर प्रकट होणाऱ्या विश्वासासाठी बंदिस्त केले गेलो होतो” [जेव्हा आपण वैयक्तिकरित्या ख्रिस्ताला आपला तारणारा म्हणून स्वीकारतो].
२४	“म्हणून नियमशास्त्र हे आपले [वैयक्तिक] शिक्षक झाले” [दोन्ही करारांमध्ये कार्य करणारे], “जेणेकरून ते आपल्याला ख्रिस्ताकडे आणेल, आणि आपण विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविले जावे.”

ऑगस्टीन आणि इतरांच्या चुकीच्या शिकवणींमुळे सुवार्तेचे सत्य चुकीच्या कार्यासाठी वापरले गेले आणि आगोटीच्या पावसाच्या सामर्थ्याला अडथळा निर्माण झाला. हे यापूर्वीही घडले आहे.

“तारणारा संदेष्ट्यांनी सांगितलेल्या गोष्टी रद्द करण्यासाठी आला नव्हता; कारण तो स्वतः या प्रतिनिधी पुरुषांद्वारे बोलला होता. देवाच्या वचनातील सर्व सत्ये त्याच्याकडूनच आली होती. परंतु ही अमूल्य रत्ने चुकीच्या चौकटींमध्ये बसविली गेली होती. त्यांच्या मौल्यवान प्रकाशाचा उपयोग चुकीसाठी केला गेला होता. देवाची इच्छा होती की ती [२८८] चुकीच्या चौकटींमधून काढून सत्याच्या चौकटीमध्ये पुन्हा बसविली जावीत. हे कार्य केवळ दैवी हातच करू शकत होता. चुकीशी जोडले गेल्यामुळे, सत्य देव आणि मनुष्याच्या शत्रूच्या कार्यासाठी उपयोगात आणले गेले होते. ख्रिस्त ते अशा ठिकाणी ठेवण्यासाठी आला होता जिथे ते देवाचा गौरव करेल आणि मानवजातीच्या तारणासाठी कार्य करेल.” DA 287.4

प्रभूने एल्डर्स वॅगनर आणि जोन्स यांच्या माध्यमातून अत्यंत मौल्यवान संदेश पाठविला. सत्याची अमूल्य रत्ने चुकीच्या कराराच्या चौकटींमध्ये ठेवली गेली होती. एडव्हेंटिस्ट चळवळीचा मौल्यवान प्रकाश चुकीच्या कार्यासाठी वापरला गेला होता. आता १२० वर्षांनंतर, किंवा बायबलमधील तीन किंवा चार पिढ्यांनंतर, प्रभू पुन्हा आपल्या लोकांना

सत्य योग्य चौकटीमध्ये ठेवण्यासाठी बोलावत आहे. वॅगनर यांनी शिकविल्याप्रमाणे करारांना नियमशास्त्र आणि सुवार्ता त्यांच्या योग्य स्थानांमध्ये ठेवू द्या, जेणेकरून आपण सरळ साक्षी आणि आपल्याला अत्यंत आवश्यक असलेली विपुल कृपा प्राप्त करू शकू.

ज्या ठिकाणी या अंधाऱ्या व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनांनी प्रभूकडून येणाऱ्या ताजेतवानेपणाच्या ऋतूंना अडथळा आणला आहे, त्यांपैकी एक म्हणजे कलस्सैकरांस २:१६–१८. जेव्हा तुम्ही चुकीचे चष्मे घालता, तेव्हा तुम्हाला चुकीची गोष्ट दिसते, आणि तुम्ही नियमशास्त्र आणि सुवार्ता यांना वेगळे करता.

तर मग खाण्यापिण्याविषयी, तसेच सण, अमावस्या किंवा शब्बाथ पाळण्याविषयी कोणाला तुमचा निर्णय करू देऊ नका. १७ह्या बाबी पुढे होणाऱ्या गोष्टींच्या छाया आहेत; शरीर तर ख्रिस्ताचे आहे. कलस्सैकरांस २:१६–१७

या उताऱ्यामध्ये वर अधोरेखित केलेल्या दोन शब्दांकडे मी थोडक्यात लक्ष वेधू इच्छितो "मानणे" आणि "शब्बाथ" हे शब्द.

"Sabbaton" [G4521] हा शब्द नवीन करारामध्ये ६८ वेळा आढळतो. त्यांपैकी ५९ ठिकाणी त्याचा अर्थ सातव्या दिवसाचा शब्बाथ असा होतो. आठ ठिकाणी तो सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाशी संबंधित आठवड्यास सूचित करतो. म्हणजेच ६८ पैकी ६७ वेळा त्याचा थेट संबंध सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाशी आहे

पौलाच्या यादीविषयी आपली उत्सुकता अधिक वाढविण्यासाठी, जुन्या करारामध्ये सण, अमावस्या आणि शब्बाथ यांविषयी पुढील गोष्ट लक्षात येते:

"आणि परमेश्वराला सर्व होमार्पणे अर्पण करण्यासाठी, शब्बाथ दिवशी [H7676], अमावस्यांना [H2320], आणि नेमलेल्या सणांमध्ये [H4150], संख्या आणि आज्ञेनुसार, निरंतर परमेश्वरासमोर." १ इतिहास २३:३१ हीच क्रमवारी २ इतिहास २:४; २ इतिहास ८:१३; ३१:३; नहेम्या १०:३३; यहेज्केल ४५:१७; आणि होशेय २:११ मध्येही आढळते. या प्रत्येक ठिकाणी "शब्बाथ" म्हणजे सातव्या दिवसाचा शब्बाथ आहे. यहेज्केल ४५:१७ मध्ये हीच क्रमवारी अगदी तशीच आढळते आणि त्यात खाणे व पिणे यांचेही सूचक उल्लेख असू

शकतात:

"आणि राजपुत्राची जबाबदारी असेल की तो होमार्पणे, (१) अन्नार्पणे, आणि (२) पेयार्पणे, (३) सणांमध्ये, (४) अमावस्यांना, आणि (५) शब्बाथ दिवशी, इस्राएल घराण्याच्या सर्व पवित्र सभांमध्ये अर्पण करील; तो पापार्पण, अन्नार्पण, होमार्पण आणि शांतीअर्पण तयार करील, जेणेकरून इस्राएल घराण्यासाठी प्रायश्चित्त होईल." यहेज्केल ४५:१७

मध्ये "सण" [G1859], "नवीनचंद्र" [G3561], आणि "शब्बाथ" [G4521] यांसाठी वापरलेले शब्द कलस्सैकरांस २:१६ मध्ये पौलाने वापरलेल्या शब्दांप्रमाणेच आहेत. जर जुन्या करारातील हे सर्व उतारे या क्रमवारीचा उपयोग सातव्या दिवसाच्या शब्बाथासाठी करीत असतील, तर पौल त्याच यादीचा वापर पवित्र शास्त्रात इतरत्र कधीही न वापरलेल्या पूर्णपणे वेगळ्या अर्थाने का करेल? जोपर्यंत तो केवळ प्रायश्चित्ताच्या दिवसाचा संदर्भ देत नाही ज्यासाठी लेवीय २३:३२ मध्येही हा शब्द वापरला आहे तोपर्यंत "Sabbaton" या शब्दाचा असा वेगळा अर्थ घेण्याचे कारण काय असू शकते?

जर पौल कलस्सैकरांस २:१६ मध्ये प्रत्यक्षात सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाचाच उल्लेख करीत असेल, तर या वचनातील शब्बाथ हा १७ व्या वचनानुसार "येणाऱ्या गोष्टींची सावली" ठरेल. परंतु प्रेरित लेखन शब्बाथाविषयी अगदी स्पष्ट आहे:

"शब्बाथ आदामाला देण्यात आला, जो संपूर्ण मानवकुळाचा पिता आणि प्रतिनिधी होता. त्याचे पालन हे पृथ्वीवर राहणाऱ्या सर्व लोकांनी कृतज्ञतेने मान्य करावे अशी कृती होती की देव त्यांचा निर्माणकर्ता आणि त्यांचा योग्य सार्वभौम आहे; आणि ते त्याच्या हातांची निर्मिती व त्याच्या अधिकाराखालील प्रजा आहेत. अशा प्रकारे ही संस्था पूर्णपणे स्मरणार्थ होती, आणि ती सर्व मानवजातीसाठी देण्यात आली होती. त्यामध्ये सावलीसारखे काहीही नव्हते किंवा कोणत्याही एका लोकसमूहापुरती मर्यादित अशी तिची अंमलबजावणी नव्हती." PP 48

पौल कलस्सैकरांस २:१६ मध्ये थेट शब्बाथाचाच उल्लेख करीत आहे. आणि वचन जसे भाषांतरित केले जाते, त्यानुसार १७ व्या वचनात तो सावली ठरतो. येथेच "आदर" या

शब्दाचा शब्बाथाशी असलेला संबंध समजून घेण्याची आवश्यकता आहे.

हा शब्द पुढील प्रकारे भाषांतरित केला गेला आहे: भाग (२४), भाग (३पट), तट (३वे), बाजूने (२वे), आदर (२ वेळा), इतर (९ वेळा). नवीन करारातील काही उदाहरणे पाहू या:

परंतु अर्खेलाव हा आपला बाप हेरोद ह्याच्या जागी यहूदीयात राज्य करत आहे असे ऐकून तो तेथे जाण्यास भ्याला, आणि स्वप्नात सूचना झाल्यामुळे तो गालील प्रांतास निघून गेला, मत्तय २:२२

त्यांपैकी धाकटा बापाला म्हणाला, 'बाबा, मालमत्तेचा माझा वाटा मला द्या.' तेव्हा त्याने आपल्या मिळकतीची त्यांच्यात वाटणी केली. लूक १५:१२

मग त्यांनी त्याला भाजलेल्या माशाचा तुकडा [व मधाच्या पोळ्याचा काही भाग] दिला. लूक २४:४२

मत्तय २:२२ आणि लूक १५:१२ मध्ये या शब्दासोबत निश्चित उपपद वापरले गेले आहे, परंतु लूक २४:४२ मध्ये तसे नाही. मराठीमध्ये "भाग" किंवा "हिस्सा" या शब्दांचा उपयोग करताना, त्या भागाला निश्चित किंवा अनिश्चित उपपदाद्वारे ओळखणे आवश्यक असते. पौलाच्या वापराच्या संदर्भात निश्चित उपपद अधिक योग्य वाटते, परंतु कोणताही पर्याय स्वीकारता येतो. आता या ज्ञानाच्या आधारे आपण हा मजकूर वचनाला लागू करू या.

"म्हणून खाण्यापिण्याविषयी, किंवा [भाग / हिस्सा / एक भाग] सण, अमावस्या किंवा शब्बाथ यांविषयी कोणीही तुमचा न्याय करू नये."

"खाणे" आणि "पिणे" हे शब्द पुढील "आदर" या शब्दाचा संदर्भ स्पष्ट करतात. याचा अर्थ असा की पौल सण, अमावस्या आणि शब्बाथ यांतील एका विशिष्ट भागाविषयी बोलत आहे. या उताऱ्याचा ऑगस्टीनवादी दृष्टिकोनाशिवाय काळजीपूर्वक अभ्यास करण्यासाठी maranathamedia.in वरील "कलैस्सेकरांस २:१६-१७ ला आदर देणे" हे पुस्तक अवश्य वाचा. संदर्भानुसार हा उतारा पुढीलप्रमाणे वाचला पाहिजे:

"म्हणून खाण्यापिण्याविषयी, किंवा सण, अमावस्या किंवा शब्बाथ यांतील [त्या

भागाविषयी] कोणीही तुमचा न्याय करू नये; जे येणाऱ्या गोष्टींची सावली आहेत; परंतु वास्तव ख्रिस्ताच्या देहामध्ये आहे.” कलस्सैकरांस २:१६–१७

प्रारंभीचे ज्ञानवादी ख्रिस्ती लोक देवाच्या उपासनेसाठी त्यांच्या विशेष काळांमध्ये भौतिक अन्न आणि पेय वापरत असल्याबद्दल त्यांचा निषेध करीत होते. त्यांच्या सभांमधील हाच भाग किंवा हिस्सा न्यायला जात होता. शब्बाथ स्वतः कधीही सावली नाही; परंतु हा उतारा त्या सभांमधील अशा भागांचा उल्लेख करतो जे ख्रिस्ताच्या देहाची सावली होते यामध्ये त्यांच्या सेवांमध्ये वापरली जाणारी भाकर आणि द्राक्षारस, तसेच त्यांच्या सणांमध्ये खाल्ले जाणारे अन्न यांचा समावेश होतो. इंग्रजी बायबलचे ऑगस्टीनवादी प्रशिक्षण घेतलेले भाषांतरकारांनी हा उतारा अंधकारमय रीतीने वाचला आणि पुरविलेले शब्द घालून त्याचा अर्थ पूर्णपणे बदलून टाकला. कारण सैतानाला माहीत आहे की शब्बाथ, नवीनचंद्र आणि सणांच्या काळात देवाच्या लोकांसाठी आत्म्याचे विशेष ऋतू असतात; आणि सैतानाची इच्छा नाही की आपण त्या काळात दिलेल्या विश्रांतीमध्ये प्रवेश करावा. जेव्हा आपण सार्वकालिक कराराचे चष्मे वापरतो, तेव्हा जुन्या करारामध्ये या काळांमध्ये ओतले गेलेले आशीर्वाद नवीन करारामध्येही उपलब्ध असल्याचे दिसते. म्हणूनच आपल्याला सांगितले आहे:

असे होईल की, एका चंद्रदर्शनापासून दुसऱ्या चंद्रदर्शनापर्यंत, एका शब्बाथापासून दुसऱ्या शब्बाथापर्यंत सर्व मनुष्यजाती माझ्यापुढे भजनपूजन करण्यास येईल, असे परमेश्वर म्हणतो. यशया ६६:२३

म्हणूनच सैतानाने पवित्र सण आणि नियमशास्त्र बदलण्याचा निर्धार केला, जेणेकरून देवाचे लोक त्या काळांमध्ये एकत्र जमणार नाहीत. आणि अशा प्रकारे आपण या विषयाच्या मध्यभागी येतो.

तेव्हा तुमची पापे पुसून टाकली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा व वळा; अशासाठी की, विश्रांतीचे समय प्रभूजवळून यावेत; प्रेषितांची कृत्ये ३:१९

पश्चात्ताप तेव्हा येतो जेव्हा नियमशास्त्र आपल्या विवेकामध्ये प्रवेश करते आणि

आपल्याला पापाबद्दल दोषी ठरवते. ख्रिस्ताकडे येताना, त्याच्या विनामूल्य दिलेल्या धार्मिकतेद्वारे आपण परिवर्तित होतो, आणि आपली पापे पुसून टाकली जातात; तसेच प्रभूच्या सान्निध्यातून येणाऱ्या त्या नेमलेल्या ताजेतवानेपणाच्या काळांमध्ये आपल्यावर शिक्का मारला जातो.

“काळ” हा शब्द जुन्या करारामध्ये “ऋतू” किंवा “सण” यांसाठी वापरलेल्या शब्दासारखाच आहे. सैतानाला माहीत आहे की जर तो लोकांना शब्बाथ त्याच्या संपूर्णतेमध्ये आनंददायक मानण्यापासून रोखू शकला, तर तो ताजेतवानेपणाच्या ऋतूंनाही रोखू शकतो. नियमशास्त्र आणि सुवार्ता यांना व्यवस्थाकालांमध्ये विभागून, क्रूसानंतर प्रत्येक दिवस आत्म्यामध्ये शब्बाथ ठरतो, आणि क्रूसापूर्वी प्रत्येक दिवस नियमपालनवाद ठरतो. अशा प्रकारे आठवड्याचा सातवा दिवस ताजेतवानेपणाचा विशेष काळ म्हणून अप्रासंगिक बनविला जातो. कारण कृपा नियमशास्त्रापासून पूर्णपणे वेगळी केली जाते, त्याची समांतर साथीदार म्हणून नव्हे. जेव्हा नियमशास्त्र आणि सुवार्ता करारांच्या खऱ्या चित्रामध्ये एकत्र जोडली जातात, तेव्हा शब्बाथ खरोखरच आनंददायक बनू लागतो. जेव्हा आपण विश्वास ठेवतो की अब्राहामाला दिलेली देवाची अभिवचने आपल्यालाही दिलेली आहेत, तेव्हा आपण पाहू लागतो की परमेश्वराचे नियमशास्त्र परिपूर्ण आहे, आत्म्याचे परिवर्तन करणारे आहे; आणि परमेश्वराचे नियम योग्य आहेत, अंतःकरणाला आनंद देणारे आहेत. खरोखरच, जेव्हा ऑगस्टीनचे करारविषयक चष्मे बाजूला टाकले जातात आणि आपण ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेमध्ये चालतो, तेव्हा परमेश्वराचे नियमशास्त्र आपले रात्रंदिवस मनन बनते, आणि आपण जिवंत पाण्याजवळील वृक्षांसारखे होतो. मित्रांनो, प्रकाशामध्ये या. जीवनाच्या पाण्याचे पाणी प्या, आणि बाबेलच्या खोट्या कराराच्या चौकटीतून मुक्त व्हा. १८८८ चा संदेश दिल्यापासून, करार हे चौथ्या देवदूताद्वारे कृपेच्या सामर्थ्याला कार्यरीत करण्याची किल्ली ठरले आहेत. आपण निश्चितच वर जाऊन हा देश प्राप्त करू शकतो.

“नवीन जन्मामध्ये, अंतःकरण देवाशी सुसंगत बनते, कारण ते त्याच्या नियमशास्त्राशी सुसंवादी केले जाते. जेव्हा हा महान बदल पाप्यामध्ये घडतो, तेव्हा तो मृत्यूपासून जीवनाकडे, पापापासून पवित्रतेकडे, अपराध आणि बंडखोरीपासून आज्ञाधारकता आणि निष्ठेकडे गेला आहे. देवापासून विभक्त झालेल्या जुन्या जीवनाचा अंत झाला आहे; समेट,

विश्वास आणि प्रेम यांच्या नवीन जीवनाची सुरुवात झाली आहे. तेव्हा ‘नियमशास्त्राची धार्मिकता’ ‘आपल्यामध्ये पूर्ण होईल, जे देहानुसार नव्हे तर आत्म्यानुसार चालतो.’ रोमकरांस ८:४. आणि आत्म्याची भाषा अशी असेल: ‘अहो, मला तुझे नियमशास्त्र किती प्रिय आहे! ते दिवसभर माझे मनन आहे.’ स्तोत्र ११९:९७.” GC 468.1

आगोटीचा पाऊस प्राप्त करण्यासाठी ऑगस्टीनचा करार-दृष्टिकोन बाजूला सारणे

एडव्हेंटिझमच्या जन्माच्या वेळी, त्याची पायाभरणी झाल्यानंतर, त्या पायावर बांधकाम करण्यासाठी वापरलेल्या साहित्याचा काही भाग ऑगस्टीनच्या खोट्या कारारविषयक धर्मशास्त्राच्या लाकूड आणि काडीकचऱ्याचा होता. या चुकीच्या चष्म्यांचा वापर करून, एडव्हेंट चळवळीने गलतीकरांस ३:१९–२४ आणि कलस्सैकरांस २:१६–१७ या दोन महत्त्वाच्या बायबल वचनांभोवती एक भिंत उभी केली, ज्यामुळे सुवार्तेला मानवी आत्म्यावर त्याचे पूर्ण कार्य करण्यापासून रोखले गेले.

प्रभूने एल्डर्स जोन्स आणि वॅगनर यांच्या माध्यमातून अत्यंत मौल्यवान संदेश पाठविला, जेणेकरून उत्तर पावसाच्या सामर्थ्याद्वारे एडव्हेंटिस्ट संदेशाची पूर्तता रोखणारे हे काडीकचरा आणि लाकूड जाळून टाकले जावे. सैतानाच्या प्रेरणेने, "जुने मैलाचे दगड टिकवून धरा" आणि "करारांच्या व्यवस्थाकालीन दृष्टिकोनानुसार गलतीकरांतील नियमशास्त्राचे समर्थन करा" अशी हताश हाक देण्यात आली. जरी ही शिकवण कोणताही मैलाचा दगड नव्हती, तरी अनेक एडव्हेंटिस्ट नेत्यांनी स्वतःला या मूर्तीशी बांधून घेतले आणि तिच्यासह कबरेत जाण्याचा निर्धार केला.

या इतिहासाच्या दुःखद धड्यांमधून आपण शिकणार आहोत काय? एडव्हेंटिस्ट चळवळीचे कार्य पूर्ण करण्यासाठी वॅगनर यांना दिलेली करारांची किल्ली आपण वापरणार आहोत काय? ही अत्यंत मौल्यवान संदेश नाकारला गेला तेव्हा ख्रिस्ताला अत्यंत कटू निराशा झाली होती; त्याला आता जवळजवळ १२० वर्षे झाली आहेत. तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत या अधर्माची भेट पूर्ण होत असताना, आपल्याला पुन्हा एकदा या भूमीत प्रवेश करण्याची संधी दिली जात आहे. चला, आपण वर जाऊन ही अभिवचनाची भूमी प्राप्त करू या!